Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

№ 36. Warszawa, dnia 21 grudnia 1927 r. Rok IX.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną gr. 90, poleconą 1 zł. 30 groszy. Prenumerata kwartalna 5 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, któ-
szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, któ-
re na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji 148-03, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

„Zbiór orzeczeń taryfowych D-tu Ceł Min. Skarbu od dn. 1.I. 1928 r. będzie wydawany zeszytami, jako oddzielne wydawnictwo. Ukazanie się zeszytu w druku oraz cena zeszytu będzie każdorazowo ogłaszana w Dzienniku Urzędowym.

Przepisy ogólne.

378.

ZMIANA

instrukcji z 17 maja 1926 r. o przymusowem ściąganiu państwowych podatków i opłat tudzież innych należności skarbowych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 15, poz. 168).

W § 41 powołanej instrukcji egzekucyjnej należy dodać następujący ustęp czwarty:

Na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej należy stosować postanowienia art. 1057 i nast. ustawy cyw. sąd. postępowania, a w szczególności:

Kupujący obowiązany jest złożyć gotówką przy licytacji conajmniej $^1/_5$ część ofiarowanej przez niego ceny kupna, jednakże przedmioty, których cenę nabycia zadatkował będą mu wydane dopiero po złożeniu przez niego najpóźniej do godziny 12 w południe dnia następnego, reszty ceny kupna. Jeżeli kupujący w terminie tym nie zapłaci reszty ceny kupna, należy wyznaczyć nową licytację, od której jednak kupujący jest wyłączony, a złożony przez niego zadatek dołącza się do ogólnej ceny, osiągniętej z licytacyjnej sprzedaży.

Warszawa, dnia 10 grudnia 1927 r.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Organizacja władz.

379.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU.

z dnia 4 listopada 1927 r.

o organizacji kontroli skarbowej.

Na podstawie art. 10 i 12 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391), §§ 20 — 23 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 826) oraz w związku z §§ 42, 43, 45, 66, 67 i 69 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1927 r., o organizacji i zakresie działania izb skarbowych i podległych izbom urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz 588) zarządza się, co następuje:

§ 1. Urzędnicy kontroli skarbowej są organami wykonawczemi władz skarbowych w myśl ustawy z dn. 14 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 5, poz. 37), powołanemi do pomocy zasadniczo urzędom skarbowym akcyz i monopolów państwowych przy wykonywaniu ustaw i rozporządzeń o podatkach spożywczych (akcyzach) i monopolach państwowych.

Z ograniczeniami, określonemi w § 35, wolno używać urzędników kontroli skarbowej także do innych czynności służbowych, a w szczególności do przeprowadzania dodatkowej kontroli celnej wewnątrz kraju, poza miejscem urzędowania urzędów celnych i poza pasem granicznym oraz wyjątkowo do pomocy przy wymiarze podatków i opłat skarbowych.

Przy wykonywaniu obowiązków służbowych stosują się urzędnicy kontroli skarbowej do postanowień ustaw o poszczególnych rodzajach podatków, opłat skarbowych i monopolów państwowych oraz ceł i korzystają z uprawnień, przyznanych temi ustawami organom wykonawczym władz skarbowych, a nadto także z uprawnień, przyznanych tym organom powyżej zacytowaną ustawą z dnia 14 grudnia 1923 r.

§ 2. W każdej siedzibie urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych, jakoteż zasadniczo w każdym mieście powiatowym ustanawia się inspektorów kontroli skarbowej.

Okręg, na który rozciąga się działalność służbowa inspektora, stanowi jego obwód kontrolny.

Stosownie do ilości przedsiębiorstw produkcji i sprzedaży artykułów, podlegających opłatom akcyzowym (podatkom spożywczym) i monopolowym, można ustanawiać na obszarze jednego powiatu dwóch lub więcej inspektorów, względnie jednego inspektora dla obszaru dwóch lub więcej powiatów politycznych.

§ 3. Do pomocy inspektorowi (§ 2) przydziela się odpowiednią ilość komisarzy i rewidentów kontroli skarbowej.

Każdy komisarz i rewident kontroli skarbowej posiada w zasadzie własny rejon służbowy, obejmujący jedną lub kilka gmin, względnie jedną lub kilka dzielnic albo ulic większych miast.

Jeżeli w rejonie służbowym komisarza lub rewidenta znajduje się większa ilość zakładów przemysłowych i handlowych, podlegających opłatom akcyzowym i monopolowym, można do pomocy komisarzowi lub rewidentowi przydzielić jednego lub kilku komisarzy lub rewidentów. W tym wypadku urzędnicy ci podlegają służbowo temu komisarzowi lub rewidentowi, któremu są przydzieleni do pomocy.

§ 4. Izby skarbowe mogą ze względów służbowych, celem zapewnienia sprawnego dozoru skarbowego przeznaczać poszczególnych urzędników kontroli skarbowej do spełniania pewnych czynności kontrolnych, oraz do stałego dozoru przedsiębiorstw, podlegających podatkom pośrednim, lub do składów artykułów monopolowych.

§ 5. Zmiany, co do ilości inspektorów kontroli skarbowej, ich siedzib służbowych i zakresu terytorjalnego (obwody kontrolne § 2) izba skarbowa może dokonywać tylko za zezwoleniem Ministra Skarbu, natomiast zmiany, dotyczące siedzib służbowych, ilości i rozgraniczenie rejonów służbowych komisarzy i rewidentów kontroli skarbowej w obrębie obwodu inspekto-

ra, może dokonywać izba skarbowa na wniosek naczelnika właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopoli państwowych, przedstawiony w porozumieniu z właściwym inspektorem kontroli skarbowej. O takich zarządzeniach należy donosić Ministerstwu Skarbu.

§ 6. Urzędnicy kontroli skarbowej są urzędnikami państwowymi i podlegają służbowo: komisarze i rewidenci — wyjąwszy wypadek określony w § 3 — bezpośrednio swoim inspektorom, a wszyscy urzędom skarbowym akcyz i monopoli państwowych, a w dalszym toku izbie skarbowej i Ministerstwu Skarbu.

§ 7. Dla uniknięcia zbyt długiej korespondencji i gdy zwłoka grozi stratami Skarbu Państwa, urzędy skarbowe akcyz i monopoli mogą, a w razie potrzeby powinny wydawać polecenie służbowe bezpośrednio komisarzom lub rewidentom, a ci donosić o wykonaniu poleceń i składać sprawozdania wprost urzędom akcyz i monopoli.

Mimo tego skróconego postępowania winien komisarz, względnie rewident kontroli skarbowej udzielić odpis wydanego polecenia, względnie złożonego sprawozadnia do wiadomości właściwemu inspektorowi kontroli skarbowej zawsze, jeżeli to dla prawidłowego urzędowania tegoż jest przez inspektora uznane za potrzebne.

§ 8. Celem wykonywania niecierpiących zwłoki czynności w kierunku zwalczania przekroczeń skarbowych, Minister Skarbu może zarządzić w razie potrzeby zorganizowanie przy izbach skarbowych brygad lotnej kontroli, oddanych do dyspozycji naczelnika wydziału IV akcyz i monopoli państwowych.

Regulamin służbowy brygad lotnej kontroli skarbowej ustali Minister Skarbu osobnem rozporządzeniem.

§ 9. Inspektorowie ministerjalni, ustanowieni przy Departamencie Akcyz i Monopolów oraz rewizorowie akcyzowi przy izbach skarbowych, powołani do czuwania nad należytem wykonywaniem i stosowaniem ustaw i przepisów, obowiązujących w dziale podatków spożywczych i monopoli, są stałemi organami lustracyjnemi urzędników kontroli skarbowej.

§ 10. Zakres działania inspektorów ministerjalnych, ustanowionych przy Departamencie Akcyz i Monopolów Ministerstwa Skarbu, jako organów lustracyjnych kontroli skarbowej, unormowany jest rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 8 maja 1924 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 14, poz. 367).

§ 11. Zadaniem organów lustracyjnych przy izbach skarbowych jest bezpośrednie i nieustanne nadzorowanie działalności urzędników akcyzowo-monopolowych, a szczególnie inspektorów i podległych im urzędników kontroli skarbowej podczas pełnienia służby i systematyczne szkolenie tychże urzędników. Rewizorowie akcyzowi mają się dokładnie informować w swym rejonie o wszystkich zdarzeniach, które dotyczą urzędowych spraw skarbowych z działu podatków pośrednich (akcyz) i monopolów, aby swemi spostrzeniami umożliwić władzy spełnienie ciążących na niej zadań. W szczególności rewizorowie winni zwracać uwagę na następujące okoliczności: czy w zakładach przemysłowych i handlowych, podlegających opłatom akcyzowym i monopolowym, przyrządy i naczynia, służące do wyrobu i przechowywania, są należycie wymierzone, oznaczone i celowo zabezpieczone urzędowemi zamknięciami, czy postępowanie techniczne jest zgodne z oznajmieniem (deklaracją), czy kontrolny aparat mierniczy działa prawidłowo, czy zapasy w naczyniach składowych są zgodne z przychodem i rozchodem, czy książki obrachunkowe i magazynowe są przepisowo prowadzone, czy kredytowane opłaty akcyzowe są w terminie opłacane, czy dodatkowe opłaty patentowe uiszczono, czy wyroby w niemonopolowych fabrykach wódek nie przekraczają dopuszczalnych wahań pod względem mocy alkoholu oraz miary płynu, czy lokalności są oznaczone napisami na zewnątrz, czy miary i wagi są przepisowo ocechowane, czy urzędnicy skarbowi z działu podatków pośrednich (akcyz i monopolów), w szczególności zaś urzędnicy kontroli skarbowej współdziałają w nadzorze nad przedsiębiorstwami i zakładami Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w myśl zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1925 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 3 z r. 1926, poz. 60) i innych obowiązujących przepisów, czy lokale, przeznaczone na skład wyrobów tytoniowych, są suche, widne i przewiewne, czy w zakładach handlowych i miejscach sprzedaży prowadzi się zapiski rewizyjne i czy w tych zakładach nie wykonuje się sprzedaży innych artykułów, nieobjętych koncesją i patentem akcyzowym, zaś w urzędach skarbowych akcyz i monopoli państwowych, tudzież u inspektorów i podległych tym ostatnim urzędnikom kontroli skarbowej — czy liczba pracowników urzędu odpowiada ilości dokonywanych w nim prac, względnie załatwianych aktów, czy podział pracy jest racjonalny, czy dzienniki, akta osobe, inwentarz przedmiotów, stanowiących własność Skarbu Państwa, przyrządów i naczyń kontrolnych są prawidłowo prowadzone, czy urząd otrzymuje dokładną ewidencję co do płatności przypadających opłat akcyzowych oraz dodatkowych opodatkowań, czy w zakresie spraw karnych przestrzega się postanowień ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) i rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy, czy podział urzędu na obwody kontrolne (§ 2) i rejony służbowe (§ 3) jest celowy i równomierny, zaś ilość urzędników kontroli skarbowej dostateczna, czy naczelnik urzędu tudzież inspektorowie kontroli skarbowej rewidują zakłady przemysłowe i handlowe, podlegające opłatom akcyzowym i monopolowym, oraz czy umiejętnie kierują działalnością i wyszkoleniem podległych im urzędników, a wreszcie czy u inspektora i u innych urzędników kontroli skarbowej prowadzi się zapiski, przewidziane w §§ 39 i 47. Organy te są powołane poza zwykłemi ich obowiązkami do opracowywania ważniejszych spraw, odnoszących się do służby kontroli skarbowej, a w szczególności spraw zasadniczego znaczenia. Do nich należy też sprawozdanie z działalności służbowych naczelników urzędów

skarbowych akcyz i monopolów państwowych oraz inspektorów kontroli skarbowej. Do opracowywania innych spraw można ich używać tylko o tyle, o ile da się to pogodzić ze wskazanem wyżej ich właściwem zadaniem i z ich objazdami.

W razie jeżeli wykonanie zarządzenia, wydanego przez izbę skarbową lub urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych, grozi widocznie szkodą dla interesów Skarbu, wolno rewizorowi akcyzowemu podczas objazdu służbowego bądź wstrzymać wykonanie tego zarządzenia, bądź je zmienić, obowiązany jest jednak donieść natychmiast o tem izbie skarbowej do powzięcia stanowczej decyzji.

Tego rodzaju zarządzenia rewizor akcyzowy wydawać ma zawsze na piśmie.

§ 12. Rewizorowie akcyzowi obowiązani są prowadzić dziennik podróży służbowych i dokonanych lustracji.

Do dziennika wpisuje rewiroz akcyzowy w sposób jasny i zwięzły wszelkie czynności, dokonane w czasie objazdu. W szczególności należy podać dzień rewizji, względnie lustracji, rodzaj i siedzibę rewidowanego przedsiębiorstwa lub handlu artykułami akcyzowemi i monopolowemi, nazwisko przedsiębiorcy, zauważone usterki, udzielone wskazówki i poczynione doraźne zarządzenia, wreszcie spostrzeżenia, tyczące się wykonywania służby przez urzędników kontroli skarbowej. Kontrolę przedsiębiorstw i handli oraz lustrację organów kontroli skarbowej należy przedsiębrać niespodziewanie. Do pomocy przy kontroli przedsiębiorstw wolno rewizorowi akcyzowemu przybrać właściwego inspektora lub jednego z podległych mu urzędników kontroli skarbowej, o ile to nie powoduje przeszkody w czynnościach urzędowych tego ostatniego. Każde przybranie urzędnika kontroli skarbowej jako asystencję, należy w dzienniku służbowym zaznaczyć.

§ 13. Izba skarbowa, przy której jest więcej rewizorów akcyzowych, rozdziela między nich rejony objazdowe i poszczególne czynności, mając wzgląd na to, aby odpowiednio się zmieniali i aby każdy z nich mógł nabyć w całej pełni wiadomości, potrzebne do poznania wszystkich urzędników kontroli skarbowej oraz stosunków pod względem służbowym na całym obszarze izby skarbowej.

Co do dokonywania objazdów mają rewizorowie akcyzowi zamierzoną podróż omówić z naczelnikiem wydziału IV podatków pośrednich i monopoli izby skarbowej i zastosować się do jego wskazówek.

Rewizorowie akcyzowi używają pieczęci urzędowych z napisem „Izba skarbowa w . . . . . . Rewizor akcyzowy".

§ 14. W sprawozdaniu rocznem o działalności wydziału podatków pośrednich i monopolów izby skarbowej należy omówić i przedstawić czynności urzędników kontroli skarbowej w roku sprawozdawczym.

§ 15. Celem kształcenia zawodowego urzędników kontroli skarbowej można tworzyć kursy zawodowe w miejscowościach przez Ministerstwo Skarbu wskazanych.

§ 16. Prawo decydowania o przyjęciu kandydata do służby przygotowawczej (art. 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) w kontroli skarbowej przysługuje prezesowi izby skarbowej. Mianowanie rewidentów w XI stopniu służbowym i komisarzy kontroli skarbowej w X i IX st. służbowym oraz inspektorów kontroli skarbowej w VIII st. sł. może nastąpić tylko na wniosek właściwego naczelnika wydziału IV podatków pośrednich i monopolów państwowych.

W chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia rewidenci kontroli skarbowej zaliczeni są do III, zaś komisarze i inspektorowie do II kategorji stanowisk służbowych w myśl art. 11 i 17 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o ustanawianiu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 631).

Kandydaci na stanowiska służbowe w II kategorji w dziale kontroli skarbowej, posiadający poziom wykształcenia określony w art. 11 II ustawy o państwowej służbie cywilnej (ukończone wykształcenie średnie ogólnokształcące lub zawodowe), mogą po odbyciu służby przygotowawczej (praktyki) i po złożeniu egzaminu praktycznego przewidzianego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1925 r. o służbie przygotowawczej i egzaminie kandydatów na stanowiska II kategorji w państwowej służbie administracyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 103) uzyskać stanowisko komisarza kontroli skarbowej w X stopniu służbowym.

Natomiast uzyskanie przez rewidentów kontroli skarbowej, nie posiadających ukończonego wykształcenia średniego ogólnokształcącego lub zawodowego, stanowisk służbowych II kategorji w dziale służby kontroli skarbowej jest uzależnione od spełnienia warunku, określonego w ustępie końcowym art. 11 i w ust. 1 art. 115 ustawy o państwowej służbie cywilnej (venia studiorum), oraz od złożenia egzaminu, przewidzianego w powyżej powołanem rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 103).

§ 17. Inspektorowie i inni urzędnicy kontroli skarbowej otrzymują zamiast djet i kosztów przejazdu w powierzonych im obwodach, względnie rejonach stałe miesięczne ryczałty, ustalone w myśl § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 826) przez Ministra Skarbu na wnioski izb skarbowych. W wypadkach podróży służbowych i delegacyj poza własnym obwodem, względnie rejonem służbowym oraz przeniesień, mają zastosowanie przepisy, stosowane względem funkcjonarjuszów innych działów służby państwowej.

§ 18. Przeniesienie z urzędu urzędników kontroli skarbowej, należy ograniczać do potrzeby, podyktowanej tylko względami służbowemi. Przeniesionemu należy w miarę możności ułatwić uzyskanie mieszkania w nowem miejscu służbowem.

O każdem przeniesieniu obowiązana jest izba skarbowa donosić Ministerstwu Skarbu za

pomocą kwartalnych wykazów zmian w stanie osobowym kontroli skarbowej.

§ 19. Każdy rachunek kosztów podróży służbowej (§ 17 zdanie 2) musi być opatrzony klauzulą przełożonego inspektora kontroli skarbowej, a odnośnie inspektorów — przełożonego naczelnika urzędu skarbowego akcyz i monopoli państwowych, stwierdzającego konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu, środków komunikacyjnych, odległość od stanowiska służbowego, tudzież wykonania poruczonej czynności.

Na pokrycie kosztów podróży służbowych, delegacji i przesiedlenia mogą być udzielone zaliczki, nieprzekraczające przypuszczalnych kosztów podróży i należnych djet. Kwoty udzielone tytułem zaliczki, należy uwidaczniać w rachunkach i na dokumentach podróży. Zaliczone i przyznane koszty podróży służbowych władze asygnujące obowiązane są asygnować bezzwłocznie, najpóźniej jednak w terminie dni 8, licząc od dnia zaprotokółowania rachunku u władzy asygnującej.

Delegacje i podróże służbowe poza obwodem względnie rejonem służbowym należy ograniczyć do istotnie koniecznych wypadków.

§ 20. Urzędnikom kontroli skarbowej dostarcza potrzebnych w służbie materjałów (druków) i przyborów (do pisania, szycia i wiązania) w naturze izba skarbowa. Nadto zaopatruje ich w pieczęcie urzędowe (§ 40) oraz w przyrządy techniczno-kontrolne.

§ 21. Ryczałty na utrzymanie czystości, oświetlanie i opalanie kancelarji urzędowej inspektora kontroli skarbowej ustanawia izba skarbowa w każdym poszczególnym wypadku z osobna.

Wysokość tych ryczałtów ma odpowiadać stosunkom miejscowym.

§ 22. Inspektorowie kontroli skarbowej otrzymują w braku kancelarji urzędowej dostarczonej przez administrację skarbową, ryczałt na lokal kancelaryjny, którego wymiar ma odpowiadać komornemu, płaconemu faktycznie za dane pomieszczenie. Wysokość tego ryczałtu, unormowana przez izbę skarbową, nie może przekraczać cen komornego według stosunków miejscowych.

Sprzętów dla kancelarji urzędowej ma dostarczyć izba skarbowa.

§ 23. Ryczałty, wyszczególnione w §§ 17, 21 i 22, wypłaca się w ratach miesięcznych zgóry. Miesięczne raty są poborami, podzielonemi na dzienne części, należą się za dnie i wypłata ich wstrzymuje się z pewnym dniem. Dzienną część otrzymuje się, dzieląc ratę przez 30.

Z ryczałtów nie składa się rachunków. Pobierający je jest obowiązany ponosić te wydatki, na które ryczałt jest przeznaczony, i nie może mieć z tego tytułu do Skarbu Państwa żadnej dalszej pretensji.

§ 24. Jeżeli urzędnik pobierający stały ryczałt zamiast djet i kosztów przejazdu (§ 17), nie pełni wskutek choroby lub urlopu służby dłużej, niż przez dni 14, nie należy mu się ryczałt za cały czas przerwy od dnia jej powstania.

Delegowanemu z obcego obwodu lub rejonu na zastępstwo chorego lub urlopowanego urzędnika, pobierającego ryczałt, należy oprócz normalnych kosztów podróży do miejsca zastępstwa i z powrotem oraz djet za czas delegacji wypłacić również część ryczałtu, przypadającego w miejscu delegacji za równoczesnem wstrzymaniem wypłaty ryczałtu, przywiązanego do jego obwodu, względnie rejonu służbowego.

Tego rodzaju delegacje można zarządzać tylko wyjątkowo, jeżeli żadnemu z pośród miejscowych urzędników nie można powierzyć zastępstwa.

Jeżeli z powodu urlopu lub choroby urzędnika kontroli skarbowej, powierza się zastępstwo jednemu z miejscowych urzędników, to zastępca otrzymuje tylko przypadającą część ryczałtu, wyznaczonego dla urzędnika, którego zastępuje, a nie także zwrot należności za podróże służbowe.

Zastępca nie może pobierać równocześnie ryczałtu, przywiązanego do jego własnego obwodu, względnie rejonu służbowego.

§ 25. W wypadkach określonych w art. 38 (ustęp 1) ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) z zastrzeżeniem, określonem w ustępie końcowym art. 36 tejże ustawy, może urzędnikom kontroli skarbowej w ciągu roku kalendarzowego udzielić urlopu w zasadzie tylko prezes izby skarbowej, w wymiarze sześciu tygodni.

Dłuższych urlopów może udzielić tylko Minister Skarbu. Wyjątkowo w nagłych, niecierpiących zwłoki wypadkach, może udzielić urlopu podwładnym urzędnikom kontroli skarbowej w ciągu roku kalendarzowego inspektor kontroli skarbowej do dni 8, donosząc o tem jednak naczelnikowi urzędu skarbowego akcyz i monopoli państwowych; w podobnych wypadkach inspektorom kontroli skarbowej udziela urlopu naczelnik urzędu skarbowego akcyz i monopoli państwowych. O wyjeździe zagranicę urzędnik kontroli skarbowej obowiązany jest zawiadomić w drodze służbowej izbę skarbową.

§ 26. Urzędnicy kontroli skarbowej pełnią zasadniczo służbę w mundurze, mogą jednak w służbie użyć zamiast munduru ubrania cywilnego, w wypadku gdyby oczekiwanie na zezwolenie bezpośredniego przełożonego użycia ubrania cywilnego (§ 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 maja 1924 r. o umundurowaniu urzędników kontroli skarbowej (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 966) groziło udaremnieniem zamierzonej czynności, obowiązani są wszakże donieść o tem przełożonym (§ 6).

§ 27. Urzędnicy kontroli skarbowej mogą dla własnego bezpieczeństwa nosić przy sobie własną broń palną (rewolwer), obowiązani są jednak postarać się wprzód o pozwolenie na broń u właściwej władzy powiatowej administracji ogólnej.

Władza przełożona winna ułatwiać urzędnikom kontroli skarbowej otrzymanie takiego pozwolenia.

Na jakich obszarach urzędnicy kontroli skarbowej będą zaopatrzeni w broń palną na koszt Skarbu — określą osobne przepisy.

§ 28. Urzędnik kontroli skarbowej, opuszczający służbę, ma zwrócić w dobrym stanie przedmioty przez siebie używane, będące wła-

snością Państwa, i odpowiada za uszkodzenie, przekraczające normy zwyczajnego zużycia.

§ 29. Nadzór służbowy inspektora kontroli skarbowej, rozciąga się na wszystkich znajdujących się w jego obwodzie urzędników kontroli skarbowej.

Nadzór ten wykonywa inspektor w ten sposób, że przy każdej sposobności dokonywa doglądu przedsiębiorstw podległych kontroli akcyzowo - monopolowej i przynajmniej raz na miesiąc przeprowadza dokładną lustrację działalności wszystkich urzędników kontroli skarbowej w jego obwodzie znajdujących się.

§ 30. Inspektor jest odpowiedzialny za wykonywanie służby przez podwładnych urzędników kontroli skarbowej. Wobec tego ma prawo i obowiązek wglądać w rozkład pracy urzędników swego obwodu i czuwać nad równomiernem obciążeniem służbą podwładnych urzędników, stosownie do indywidualnych zdolności i stopnia zaufania do każdego z nich.

Ta odpowiedzialność inspektora kontroli skarbowej nie wyklucza jednak odpowiedzialności każdego poszczególnego urzędnika kontroli skarbowej za zlecone mu i wykonane przez niego czynności służbowe.

Inspektor winien kierować służbą w swym obwodzie, według swej najlepszej wiedzy i sumienia, przestrzegając przytem ściśle obowiązujących ustaw, przepisów i rozporządzeń, tudzież szczególnych wskazówek władzy przełożonej.

§ 31. Funkcja stałego zastępcy inspektora— w szczególności na czas jego nieobecności, spowodowanej chorobą lub wyjazdami służbowemi, spełnia ten komisarz kontroli skarbowej, którego wyznaczy izba skarbowa, na wniosek naczelnika urzędu skarbowego akcyz i monopoli państwowych. Pozatem można funkcje stałego zastępcy inspektora poruczyć temu komisarzowi, posiadającemu własny rejon służbowy, który jest stacjonowany w siedzibie służbowej inspektora. W wypadku nieobecności stałego zastępcy inspektor może do chwili powrotu tegoż poruczyć zastępstwo z reguły najstarszemu stopniem służbowym komisarzowi kontroli skarbowej z pośród stacjonowanych w siedzibie inspektora urzędników.

Przez czas zastępstwa ciąży na zastępcy odpowiedzialność w myśl ustępu 1 § 30.

§ 32. Celem objazdów służbowych inspektorów kontroli skarbowej poza spełnianiem obowiązków, nałożonych na nich ustawami i rozporządzeniami (perjodyczne czynności w zakładach przemysłowych i handlowych, podlegających podatkom pośrednim (akcyzom i monopolom), jest jaknajczęstsza kontrola służby podwładnych urzędników kontroli skarbowej, udzielanie im nauki z ustaw i przepisów, które się odnoszą do służby kontroli skarbowej, oraz służenie im wskazówkami i radą, jakich do skutecznego spełniania obowiązków służbowych potrzebować będą.

Inspektor kontroli skarbowej ma szczególny obowiązek przekonywania się zapomocą egzaminowania podwładnych urzędników o teoretycznem i praktycznem ich wyszkoleniu zwłaszcza w tych działach służby akcyzowej, w których nienależyte zrozumienie obowiązujących przepisów lub nieodpowiednie wykonywanie służby kontrolnej — jak np. w gorzelniach, rektyfikacjach spirytusu, fabrykach wódek, rafinerjach olejów mineralnych, browarach i t. p. przedsiębiorstwach — może narażić Skarb Państwa na znaczny ubytek w dochodach. Temat udzielonej nauki, należy zapisać do księgi lustracji (§ 47).

§ 33. Inspektor kontroli skarbowej jako organ wykonawczy i członek urzędu skarbowego akcyz i monopoli, powołany do specjalnej służby uczenia i nadzorowania urzędników kontroli skarbowej oraz wyręczania naczelnika urzędu skarbowego akcyz i monopolów w ważniejszych czynnościach, nakazanych ustawami (weryfikacje, ustawienie i kontrola aparatów mierniczych etc.) i czuwania nad ważniejszemi przedsiębiorstwami, posiada kancelarję urzędową, zasadniczo w przełożonym urzędzie skarbowym akcyz i monopoli państwowych.

§ 34. Inspektor otrzymuje od władz przełożonych polecenia zasadniczo na piśmie, składa zaś tym władzom przedstawienia, doniesienia lub sprawozdania; z innemi urzędami I instancji komunikuje się bezpośrednio, a urzędnikom podwładnym wydaje polecenia służbowe, natomiast niema prawa wydawania bezpośrednio ogólnych pouczeń służbowych. Wszelkie sprawy służbowe winien inspektor załatwiać ze swymi podwładnymi, o ile możności, ustnie i starać się o to, aby czynności kancelaryjne własne oraz podwładnych mu urzędników ograniczać do rozmiarów niezbędnie koniecznych.

§ 35. Urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych oraz władze celne zwracają się z żądaniem współdziałania urzędników kontroli skarbowej (§ 1 ust. 1) do naczelnika urzędu skarbowego akcyz i monopoli państwowych, który wydaje stosowne polecenia.

§ 36. Przedstawienia, doniesienia lub sprawozdania zawierać mają krótki, zwięzły, lecz zupełnie wyczerpujący przebieg sprawy, a nadto ściśle określony i uzasadniony wniosek w tych wypadkach, gdy chodzi o zarządzenie lub decyzję władzy przełożonej.

W korespondencji urzędowej należy się posługiwać stylem zwięzłym i poprawnym, unikając wszelkich zbytecznych zwrotów uprzejmości i tytułów i przestrzegając jaknajwiększej oszczędności papieru.

Dołączone do pism dowody powinny być zeszyte i opatrzone liczbą kolejną. W razie znaczniejszej ilości załączników należy dołączyć spis akt; polecenia odręczne, podania albo inne pisma, udzielone do wyjaśnienia w oryginale, należy zwracać.

§ 37. Pisma i odpowiedzi w przedmiotach zwyczajnych winny być załatwiane i odsyłane zasadniczo w ciągu pięciu dni od daty przyjęcia pisma, terminowe należy załatwić i odesłać w terminie oznaczonym, a doniesienia o wypadkach nadzwyczajnych czynić natychmiast, ewentualnie także telegraficznie lub telefonicznie, skoro tylko wypadki te doszły do wiadomości urzędowej.

§ 38. Żądania interesantów może inspektor spisać w formie protokółu, natomiast jest obo-

wiązkiem inspektora protokół taki spisać, jeżeli chodzi o zażalenie na podwładnych urzędników kontroli skarbowej.

§ 39. Każdy inspektor ma prowadzić:

a) dziennik spraw, otrzymanych do załatwienia, względnie przedłożonych przez niego swej władzy przełożonej;

b) inwentraz przedmiotów, stanowiących własność Państwa, znajdujących się w jego posiadaniu i w posiadaniu podwładnych mu urzędników;

c) spis przesiębiorstw i handli artykułami akcyzowemi i monopolowemi i podległych kontroli skarbowej, a znajdujących się w rejonie służbowym inspektora, oraz dokonanych w nich kontroli i przeszukiwań wedle wzoru Nr. 1;

d) spis wszystkich w obwodzie inspektora ustanowionych urzędników kontroli skarbowej, w którym uwidaczniać należy wszelkie zmiany, zaszłe w ich stanie osobowym;

e) plan sytuacyjny obwodu służbowego inspektora i graniczących z nim części obwodów sąsiednich z uwidocznieniem rejonów służbowych podległych mu urzędników kontroli skarbowej.

Ponadto inspektor przechowuje u siebie księgę lustracji, wyciągi z wykazów służbowych podwładnych urzędników oraz zbiór zasadniczych rozporządzeń (okólników), podpisanych przez wszystkich podwładnych urzędników na dowód przyjęcia ich treści do wiadomości.

Zresztą inspektor ma prowadzić tylko te pisma służbowe i zapiski, dla należytego toku służby niezbędnie potrzebne, które przez Ministerstwo Skarbu lub przynależną izbę skarbową zaprowadzone zostaną.

§ 40. Inspektor używa przy czynnościach urzędowych pieczęci z napisem „Izba Skarbowa w . . . . . Inspektor Kontroli Skarbowej w . . . . . . ewentualnie obwód Nr. . . . . .".

Komisarze i rewidenci używają pieczęci z napisem: „Izba skarbowa w . . . . . . Komisarz (rewident) kontroli skarbowej rejonu Nr. . . . .".

§ 41. Inspektor kontroli skarbowej prowadzi dziennik czynności służbowych wedle wzoru Nr. 2, zaś wszyscy inni urzędnicy kontroli skarbowej każdy dla siebie dzienniki służbowe wedle wzoru Nr. 3.

§ 42. Dzienników służbowych dostarcza inspektorom i podwładnym im urzędnikom kontroli skarbowej, przełożony urząd skarbowy akcyz i monopoli państwowych.

Dzienniki mają być przez ten urząd zeszyte, a końce nici opatrzone lakową pieczęcią urzędową i oparafowane.

§ 43. Do dziennika służbowego (§ 41) należy wpisywać każdego dnia, a to bezwarunkowo zaraz po powrocie ze służby — dzień, miesiąc, tudzież rodzaj wykonanych czynności, wyszczególniając godzinę rozpoczęcia i ukończenia tychże, wskazania liczników kontrolnych aparatów mierniczych, stan robót fabrycznych i zamknięć urzędowych, zapas gotowych produktów i kwoty zalegającej opłaty akcyzowej w przedsiębiorstwach, ewentualnie numery patentów w miejscach sprzedaży trunków, dalej liczby bieżące załatwionych akt urzędowych, zaszłe w służbie zdarzenia, kontrolę wyższych przełożonych, wykryte przekroczenia skarbowe i t. p.

Dziennik służbowy należy prowadzić treściwie i zamieszczać w nim tylko takie dane, które dają jasny obraz działalności służbowej.

Dzienniki służbowe komisarzy i rewidentów mają być przez nich z końcem miesiąca zamknięte, podpisane i przedłożone najpóźniej do dnia 5 następnego miesiąca przełożonemu inspektorowi.

Na żądanie urzędników lustrujących każdy urzędnik kontroli skarbowej obowiązany jest okazać swój dziennik służbowy.

Inspektor winien robić z dzienników podwładnych urzędników wyciągi celem dodatkowego skontrolowania wykonanej przez tych podwładnych służby i przedkładać dzienniki z własnemi uwagami co do działalności służbowej prowadzącego dziennik naczelnikowi urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych najpóźniej do dnia 10 następnego miesiąca.

W tym samym terminie winien inspektor przedkładać naczelnikowi urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych swój własny zamknięty i podpisany dziennik czynności służbowych.

§ 44. Naczelnik urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych przedkłada sprawdzone i zaopatrzone własnemi uwagami dzienniki inspektorów wraz z własnym dziennikiem służbowym w terminie do dnia 15 następnego miesiąca przełożonej izbie skarbowej, sprawdzone zaś dzienniki służbowe innych urzędników kontroli skarbowej przechowuje w urzędzie.

§ 45. Każdy urzędnik załatwia wszelką poleconą mu korespondencję urzędową, stosując się do przepisu § 37, i jest osobiście odpowiedzialny za tok służby w rejonie służbowym, a w szczególności za ścisłe wykonanie otrzymanych poleceń służbowych.

§ 46. Czynności urzędników kontroli skarbowej dotyczą poza śledzeniem przekroczeń przepisów akcyzowo - monopolowych i załatwianiem aktów, pozostających w związku z wykrywaniem tego rodzaju przekroczeń, nadzoru przedsiębiorstw i handli artykułami akcyzowemi i monopolowemi, a zwłaszcza gorzelni, zakładów oczyszczających spirytus (rektyfikacyj), zakładów przechowujących spirytus, prywatnych fabryk napojów spirytusowych, sprzedaży spirytusu czystego i skażonego oraz zakładów pobierających spirytus po cenach ulgowych, wreszcie wszelkich zakładów wymienionych w art. 84 i 85 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289) oraz w zarządzeniach późniejszych, dalej browarów, fabryk cukru, wolnych składów cukru, drobnych sprzedawców cukru, przedsiębiorstw pobierających cukier z uwolnieniem od podatku, rafineryj olejów mineralnych, przedsiębiorstw pobierających oleje mineralne z opustem podatków dla celów przemysłowych, fabryk zapałek i zapalniczek oraz sprzedaży tychże, hurtowych i drobnych sprzedaży sacharyny, wytwórni wina, owocowego, rodzynkowego i gronowego, miodosytni, hurtowych i drobnych sprzedaży wina, wytwórni i sprzedaży win musujących, hurtowni i sklepów tytoniowych, upoważnionych plantacyj tytoniu, domowych i ulicznych sprzedaży

tytoniu i drobnych sprzedaży kart do gry, żup i źródeł solnych, wolnych hurtowych i drobnych sprzedaży soli, przedsiębiorstw pobierających sól do celów przemysłowych i t. p.

Nadzór ten wykonywa się środkami, określonemi w art. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 5, poz. 37). Ponadto urzędnicy kontroli skarbowej powinni jaknajczęściej pełnić służbę patrolową, celem wywiadów co do nielegalnego postępowania w zakresie podatków spożywczych i monopoli, szczególnie w rejonach kontrolnych rafineryj olejów mineralnych, w okolicach źródeł solnych i celem poszukiwania nieuprawnionych plantacyj tytoniowych.

§ 47. Komisarze i rewidenci, posiadający własne rejony służbowe (§ 3), mają prowadzić poza dziennikiem służbowym (§ 41) pisma służbowe i zapiski wyszczególnione w § 39 (lit. a), b), c) i e), a nadto księgę lustracji i ułożony według kalendarzowych terminów spis perjodycznych wykazów i sprawozdań oraz wykaz wykrytych przekroczeń skarbowych (wzór Nr. 4) z wyszczególnieniem przedmiotów zajętych i wziętych w przechowanie.

Jakie zapiski służbowe ma prowadzić urzędnik kontroli skarbowej, przeznaczony do spełniania pewnych czynności kontrolnych lub delegowany do stałego dozoru przedsiębiorstw, podlegających podatkom pośrednim, lub do składów artykułów monopolowych (§ 4), określają osobne przepisy.

§ 48. W razie przedsięwzięcia czynności służbowych w przedsiębiorstwach i zakładach, obowiązanych do prowadzenia ksiąg lub innego rodzaju zapisków, należy wykonanie tej czynności wpisać do tych ksiąg lub zapisków.

§ 49. Zabrania się używania urzędników kontroli skarbowej do pomocy w służbie referendarskiej, rachunkowej lub kancelaryjnej w izbie skarbowej lub urzędach skarbowych akcyz i monopolów państwowych. Wyjątkowo tylko można ich przeznaczać bez uszczerbku dla ich właściwej służby zawodowej jako protokólantów przy karnych śledztwach skarbowych tudzież przy egzaminach urzędników kontroli skarbowej, a nadto inspektorom kontroli skarbowej do pomocy w pracy kancelaryjnej.

§ 50. Czynności służbowe urzędników kontroli skarbowej (§ 46) są w zasadzie tego rodzaju, że czas ich trwania nie da się zgóry oznaczyć, Urzędnicy kontroli skarbowej są obowiązani pełnić służbę nieprzerwanie tak długo, jak im polecono, albo póki czynności służbowych przepisowo nie ukończą lub przełożony ich nie odwoła, lub też póki nie nastąpi zmiana.

§ 51. Prośby, dotyczące stosunku służbowego, a więc w szczególności prośby o urlopy, zaliczki na uposażenie służbowe i zażalenia służbowe mają urzędnicy kontroli skarbowej wnosić zawsze do przełożonego inspektora kontroli skarbowej. Prośby te należy z uwagami, wskazanemi naturą przedmiotu, przedkładać wyżej aż do właściwej władzy. Inspektorowie wnoszą prośby i zażalenia do właściwego naczelnika urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych.

§ 52. Pod względem zachowania się praw i obowiązków, obowiązują urzędników kontroli skarbowej przepisy ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), oraz ustaw ją zmieniających, lub uzupełniających, z któremi winni się należycie zapoznać.

W szczególności zwraca się uwagę na postanowienia art. 22 powyższej ustawy, który traktuje o stosunku urzędnika państwowego do poleceń służbowych jego przełożonych.

§ 53. Każdy urzędnik kontroli skarbowej, który musi się wstrzymać od służby, czy to z powodu osobistego niedomagania, czy też ze względu na przepisy sanitarne z powodu choroby osób, wspólnie z nim żyjących, lub też z jakiego innego powodu, jest obowiązany zawiadomić o tem jaknajśpieszniej przełożonego inspektora, zaś ten ostatni naczelnika urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych, oraz zawiadomić swego stałego zastępcę, jeżeli go ma.

§ 54. Co do sposobu postępowania urzędników kontroli skarbowej przy ściganiu i wykrywaniu przestępstw skarbowych winni urzędnicy kontroli skarbowej stosować się do przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1923 o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 5, poz. 37) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 czerwca 1925 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw wewnętrznych i Ministrem Sprawiedliwości w celu wykonania powyższej ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 576), tudzież ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) i rozporządzenia Ministra Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 15 listopada 1926 r. o wykonaniu ustawy karnej skarbowej (Dz. U. R. P. Nr. 120, poz. 693).

§ 55. Do urzędników kontroli skarbowej, ustanowionych na linji akcyzowo - monopolowej między obszarem Rzeczypospolitej Polskiej a W. M. Gdańskiem (ustawa z dnia 17 grudnia 1921 r. Dz. U. R. P. z r. 1922, Nr. 16, poz. 139, w przedmiocie zatwierdzenia podpisanej w Warszawie dnia 24 października 1921 r. umowy, zawartej między Polską a W. M. Gdańskiem, celem wykonania i uzupełnienia polsko-gdańskiej konwencji z dnia 9 listopada 1920 r.) mają zastosowanie przepisy niniejszego rozporządzenia z modyfikacjami, wskazanemi specjalnym charakterem służby granicznej.

§ 56. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze izb skarbowych w Białymstoku, Brześciu, Kielcach, Lublinie, Łodzi, Łucku, w Warszawie i w Wilnie z dniem 1 stycznia 1928 r., zaś na obszarach izb skarbowych w Grudziądzu, Poznaniu, Krakowie i Lwowie, oraz na obszarze województwa śląskiego — w terminie do dnia 1 lipca 1928 r.

§ 57. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 czerwca 1925 r. o organizacji kontroli skarbowej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 27, poz. 581) oraz przepisy i rozporządzenia, dotyczące przedmiotów niniejszem rozporządzeniem unormowanych.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

Wzór Nr. 1 do § 39 i 47.

Izba skarbowa w ....

Urząd sk. akcyz i monopolów państwowych w ....

S P I S

przedsiębiorstw i handli artykułami akcyzowemi i monopolowemi i podległych kontroli skarbowej a znajdujących się w obwodzie Inspektora (rejonie Komisarza Rewidenta) Kontroli skarbowej oraz dokonanych w nich rewizji, kontroli i przeszukiwań

w roku 192.....

Przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego			Daty dokonania rewizji, kontroli i przeszukiwań w przedsiębiorstwach według dziennika czynności przez		U W A G I
R o d z a j	Imię i nazwisko właściciela względnie nazwa firmy	Miejscowość, ulica i numer domu	Inspektora kontroli skarbowej lub jego zastępcę	innych urzędników kontroli skarbowej	

U W A G A. Daty rewizji itp. szczegółowych uwidacznia się w sposób wyróżniający, np. (5/I), zaś daty rewizji itp. perjodycznych bez specjalnych oznaczeń, np. 2/I, 3/II, 4/III.

IZBA SKARBOWA w ....

Urząd skarbowy akc. i mon. państw. w ....

Wzór Nr 2
do § 41

D Z I E N N I K

czynności służbowych inspektora kontroli skarbowej

w .... za miesiąc .... 192...

Zeszyt ten zawiera stron ....

.... dn. .... 192...

Naczelnik urz. sk. akc. mon. państ.

L. p.	RODZAJ PRZEDSIĘBIORSTWA	Z poprzedniego miesiąca pozostało	W ciągu miesiąca przybyło	W ciągu miesiąca zwinięto	Pozostaje na następny miesiąc
		I l o ś ć			
	A. ZAKŁADY PRZEMYSŁOWE.				
1	Gorzelnie roln. i przemysłowe				
2	Gorzelnie przerabiające owoce lub winogrona				
3	Gorzelnie nejsachowe				
4	Drożdżownie				
5	Rektyfikacje spirytusu przy gorzelni				
6	„ „ samoistne				
7	Rozlewnie				
8	Fabryki likierów i wódek				
9	Fabryki octu				
10	Fabryki lakieru i politury, perfum i t. p.				
11	Rafinerje olejów mineralnych				
12	Fabryki zapałek				
13	Fabryki wina rodzynkowego				
14	„ „ musującego				
15	„ cukru				
16	Browary piwne				
17	Miodosytnie				
18	Fabryki sztucznego jedwabiu				
19	Kopalnie soli				
20	Warzelnie (saliny) soli				
21					

	B. ZAKŁADY HANDLOWE.				
1	Sklepy monopolowe				
2	Hurtowne składy piwa				
3	Piwiarnie				
4	Handle win				
5	Restauracje i bufety				
6	Domy zajezdne				
7	Hurtownie tytoniu				
8	„ cukru				
9	„ soli				
10	„ nafty i smarów				
11	Sklepy z detaliczną sprzedażą wyrobów tytoniowych				
12	Sklepy z detaliczną sprzedażą zapałek i t. p.				
13	Karty do gry (wytwórcy, sprzedawcy, lokale publ.)				
14					
15					
	RAZEM				

Dzień, miesiąc i rok, tudzież godzina rozpoczęcia i ukończenia służby	Opisanie wykonanych czynności służbowych, poczynionych spostrzeżeń i wydanych zarządzeń	Poszczególnienia skontrolowanych zakładów przemysłowych i handlowych				Uwagi
		Data	Miejscowość	Rodzaj zakładu i nazwisko przedsiębiorcy	Wskazówki liczników kontrolnego przyrządu mierniczego	

IZBA SKARBOWA w ....

Urząd skarbowy alc. i mon. państw. w ....

Wzór Nr. 3
do § 41.

DZIENNIK SŁUŻBOWY.

Komisarza Kontroli Skarbowej w..

Rewidenta Kontroli Skarbowej w..

Za miesiąc .... 192 .....

Zeszyt ten zawiera stron ....

.... dnia .... 192 .....

Naczelnik Urzędu Skarb. Akc. i Mon. Państw. ....

RODZAJ PRZEDSIĘBIORSTWA		W ciągu miesiąca					Pozostaje na następny miesiąc	
		Zrewidowano zakładów przem. i handlowych	Sporządzono protokółów na		Załatwiono aktów urzędow.		niezrewidowanych zakładów przemysłowych i handlowych	niezałatwionych aktów urzędowych
			tajne gorzelnie	inne przekroczenia	terminowych	bieżących		
A. ZAKŁADY PRZEMYSŁOWE:	Ilość							
1. Gorzelń								
2 Drożdżowni								
3. Browarów piwnych								
4. Fabryk cukru								
5. Fabryk wina owocowego								
6. Miodosytni								
7.								
8.								
9.								
10.								

B. ZAKŁADY HANDLOWE:								
1. Sklepów Monopolowych								
2. Hurtowych składów piwa								
3. Handli win								
4. Piwiarni								
5. Restauracji i bufetów								
6. Domów zajezdnych								
7. Hurtowni tytoniowych								
8. Hurtowni cukru								
9. Hurtowni soli								
10. Hurtowni nafty i smarów								
11. Sklepów z detal. sprzed. wyrob. tyt. .								
12. Sklepów z detal. sprzed. zapałek i drożdży.								
13. Kart do gry (wytwórcy, sprzed., lokale publ.)								
14.								
15.								
16.								
RAZEM.								

Dzień, miesiąc i rok	Godzina rozpoczęcia służby przed południem	Godzina rozpoczęcia służby po południu	Godzina ukończenia służby przed południem	Godzina ukończenia służby po południu	Opisanie wykonanej służby z uwidocznieniem wskazówek liczników kontrolnego przyrządu mierniczego, numerów załatwionych aktów, rodzaju wykrytych przekroczeń skarbowych i t. p.	UWAGI

Wzór Nr. 4 do § 47.

Izba skarbowa w ....

Urząd sk akcyz i monopolów państwowych w ....

Inspektor Kontroli skarbowej w ....

Komisarz / Rewident Kontroli skarbowej w ....

W Y K A Z
wykrytych przekroczeń skarbowych
w roku 192....

Pozycja bieżąca	Dzień, miesiąc i rok przytrzymania	Charakter służbowy	Imię i nazwisko	Krótka treść sporządzonego protokółu karnego z poszczególnieniem imienia i nazwiska oraz miejsca zamieszkania obwinionego, tudzież rodzaju przekroczenia i ilości przedmiotów przytrzymanych według wagi, miary, stopni hektolitrowych alkoholu itp.
		urzędnika, który wykrył przekroczenie		

Czy przedmiot przekroczenia zajęto, czy też pozostawiono stronie	Komu, kiedy i pod jaką liczbą		UWAGI
	przedstawiono protokół karny	oddano do przechowania zajęty przedmiot przekroczenia	

380.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 grudnia 1927 r.

w sprawie postępowania przekazowego w obrocie towarów akcyzowo - monopolowych między Rzecząpospolitą Polską i W. M. Gdańskiem.

Uchyla się rozporządzenie z dnia 22 stycznia 1925 r. w sprawie powyższej (Dz. Urzędowy Min. Skarbu Nr. 6, poz. 110 z 1925).

Temsamem czyni się Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w Wejherowie oraz Inspektora Kontroli Skarbowej w Kartuzach uprawnionymi do załatwiania czynności przekazowych w obrocie przekazowym towarów akcyzowo-monopolowych między Rzecząpospolitą Polską a W. M. Gdańskiem, t. j. do działania w charakterze urzędów przekazowych i urzędów dostawy zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 7 czerwca 1923 r. (Dzien. Urzędowy Min. Skarbu Nr. 14, poz. 392 z 1923 r.).

Za Ministra Skarbu:
(—) *Wojtowicz.*
Dyrektor departamentu.

381.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 listopada 1927 r.

o współdziałaniu władz i urzędów skarbowych oraz podległych im organów wykonawczych z działu podatków pośrednich (akcyz) i monopolów w nadzorze nad przedsiębiorstwami i zakładami Państwowego Monopolu Tytoniowego.

Na podstawie art. 21 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) oraz w związku z § 11 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 listopada 1926 r. o organizacji Państwowego Monopolu Tytoniowego (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 742), zarządza się, co następuje:

CZĘŚĆ I.

Przepisy ogólne.

§ 1. Bezpośrednie kierownictwo Państwowego Monopolu Tytoniowego przysługuje Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, w wykonywaniu zaś i ochronie praw, zastrzeżonych Państwu ustawą z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409), współdziałają władze i urzędy skarbowe oraz podległe im organy wykonawcze w myśl obowiązujących w tej mierze ustaw i rozporządzeń.

§ 2. Władze i urzędy skarbowe z działu podatków pośrednich (akcyz) i monopoli oraz organy wykonawcze (urzędnicy skarbowi) tych władz współdziałają w nadzorze nad krajową uprawą tytoniu, przedsiębiorstwami i zakładami Państwowego Monopolu Tytoniowego w sposób niniejszem rozporządzeniem unormowany.

§ 3. Nadzór w rozumieniu niniejszego rozporządzenia polega:

a) na kontrolowaniu koncesjonowanych plantacyj tytoniowych, o ile chodzi o naruszenia ustawy karnej skarbowej, na ujawnianiu zapasów tytoniu krajowego, ukrytych przez plantatorów po dostawie tytoniu do Państwowego Monopolu Tytoniowego, i na wykrywaniu nielegalnych plantacyj tytoniowych,

b) na wykrywaniu nieuprawnionego handlu wyrobami tytoniowemi pochodzenia monopolowego oraz zwalczaniu obrotu wyrobami tytoniowemi pochodzenia niemonopolowego,

c) na zwalczaniu nieuprawnionego przywozu liści i wyrobów tytoniowych z zagranicy,

d) na zwalczaniu potajemnej fabrykacji wyrobów tytoniowych,

e) na wykonywaniu nadzoru nad rejestracją maszyn i narzędzi, służących do fabrykacji wyrobów tytoniowych,

f) na stwierdzaniu i zaświadczaniu ważniejszych czynności, wymienionych w §§ 13 i 14 niniejszego rozporządzenia,

g) na udziale w komisyjnych pracach, wykonywanych przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego (§ 13) i objętych niniejszem rozporządzeniem,

h) na przeprowadzaniu w przedsiębiorstwach i zakładach Państwowego Monopolu Tytoniowego obrachunkowych rewizyj okresowych, rocznych i niespodziewanych (§ 16 i następne).

§ 4. 1) Celem wykonywania czynności, wymienionych w § 3 lit. f) i g), miejscowo właściwa izba skarbowa ustanawia w porozumieniu z Dyrekcją Polskiego Monopolu Tytoniowego w państwowych fabrykach wyrobów tytoniowych i państwowych magazynach surowców tytoniowych jednego lub kilku urzędników skarbowych z obowiązkiem stałego urzędowania przy tych przedsiębiorstwach względnie zakładach.

2) Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego udzieli w miarę potrzeby i możności urzędnikom skarbowym, przeznaczonym do stałego dozoru mieszkania w budynkach przedsiębiorstwa względnie zakładzie, do którego ich przydzielono na warunkach, na jakich przydzielane są mieszkania personelowi danego przedsiębiorstwa lub zakładu.

3) Pozatem izba skarbowa może na żądanie Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego poruczyć miejscowo właściwym urzędnikom skarbowym nadzór nad państwowemi magazynami wyrobów tytoniowych, urzędami wykupu tytoniu, skarbowemi zakładami sprzedaży wyrobów tytoniowych (państwowe hurtownie i państwowe sklepy detaliczne).

4) Nadzorowi, o którym mowa w niniejszym paragrafie, nie podlega Państwowy Zakład Doświadczalny dla uprawy tytoniu w Piadykach. W zakładzie tym odbywać się mogą okresowe rewizje jedynie co do sum pieniężnych.

5) Urzędnikom skarbowym należy zapewnić możność urzędowania w stosownym lokalu kance-

laryjnym, a w razie potrzeby możność przenocowania.

§ 5. 1) Urzędnicy skarbowi winni przy wszelkich czynnościach rewizyjnych i kontrolnych przestrzegać ścisłego wykonywania w przedsiębiorstwie lub zakładzie rewidowanym względnie kontrolowanym wszelkich przepisów obowiązujących tudzież instrukcyj i zarządzeń Ministerstwa Skarbu i Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, co do sposobu zaś wykonywania nadzoru — zarządzeń przełożonej izby skarbowej i właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych. W tym celu winni oni dokładnie i stale zapoznawać się z odnośnemi przepisami i zarządzeniami.

2) Ponadto obowiązkiem urzędników skarbowych będzie stwierdzać:

a) czy monopolowe zakłady sprzedaży zaopatrzone są w dostateczne ilości wyrobów tytoniowych, mających zapewniony stały zbyt w rejonie sprzedaży,

b) czy rozdział wyrobów tytoniowych odbywa się prawidłowo,

c) czy przy wydawaniu wyrobów na kredyt przestrzega się obowiązujących w tym względzie przepisów.

§ 6. Wszelkie czynności rewizyjne lub kontrolne winny być tak załatwiane, aby, o ile możności, nie tamowały normalnego ruchu rewidowanego lub kontrolowanego przedsiębiorstwa względnie zakładu.

§ 7. 1) Urzędnicy skarbowi nie mogą zmieniać zarządzeń, wydanych przez kierownictwo przedsiębiorstwa lub zakładu, jakoteż nie mogą wydawać tam własnych zarządzeń, dotyczących fabrykacji wyrobów tytoniowych, planu i sposobu dokonywania innych prac i robót oraz technicznego dozoru plantacyj tytoniowych (udzielanie pouczeń i wskazówek przy uprawie tytoniu w polu, sposób zbierania i suszenia tytoniu etc.).

2) Spostrzeżenia swoje i uwagi urzędnicy wyrażają w razie potrzeby na piśmie (protokólarnie) i podają je do wiadomości kierownika danego przedsiębiorstwa lub zakładu, który obowiązany jest dać pisemne wyjaśnienie, poczem kieruje sprawę drogą służbową do rozstrzygnięcia Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego. Urzędnicy skarbowi obowiązani są o wszelkich zauważonych nadużyciach i nieprawidłowościach niezwłocznie zawiadomić Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego i swoją władzę przełożoną.

§ 8. Przy przeprowadzaniu rewizyj obrachunkowych należy wyprowadzić zapas rachunkowy według stanu rachunków w dniu rewizji i porównać go ze stanem faktycznym, ustalonym w czasie rewizji, wyprowadzając ewentualne różnice, które należy wyjaśnić.

§ 9. Dla celowej kontroli winien urzędnik skarbowy przy dokonywaniu czynności, o których mowa w § 8, przestrzegać zasady, że ma on przeprowadzać rewizję obrachunkową ze sprawdzaniem obecnych dokumentów za okres czasu od ostatniej swojej rewizji lub, o ile po tym czasie nastąpiła rewizja przez urzędnika wyższego stopnia służbowego, od tejże rewizji dokonanej przez starszego stopniem urzędnika.

§ 10. O ile urzędnik skarbowy sprawuje czynności rewizyjne lub kontrolne w przedsiębiorstwie lub zakładzie po raz pierwszy i nie jest znany kierownikowi danego przedsiębiorstwa lub zakładu, winien wykazać się legitymacją służbową lub odpowiedniem upoważnieniem.

CZĘŚĆ II.

Stwierdzanie i zaświadczanie ważniejszych czynności.

§ 11. Następujące czynności wymagają stwierdzenia dwóch urzędników skarbowych, z których jeden powinien być conajmniej inspektorem kontroli skarbowej.

a) niszczenie nieużytków fabrykacyjnych surowca tytoniowego oraz innych zużytych już przedmiotów i materjałów.

b) sprzedaż zbędnych dla celów Państwowego Monopolu Tytoniowego przedmiotów i materjałów.

c) przyjmowanie transportów surowca tytoniowego zagranicznego oraz maszyn i innych materjałów i przedmiotów, służących do produkcji wyrobów tytoniowych, o ile wartość maszyn, materjałów i przedmiotów przekracza 10.000 zł.,

d) stwierdzanie wykonania w planach finansowo-gospodarczych przewidzianych, a nieodzownych robót, przeprowadzonych bezpośrednio na podstawie zarządzenia kierownictwa przedsiębiorstwa lub zakładu, o ile koszt tych robót przekracza 10.000 zł.

§ 12. Następujące czynności wymagają zaświadczenia jednego urzędnika skarbowego, którym z reguły winien być komisarz kontroli skarbowej:

a) przyjmowanie transportów surowca tytoniowego krajowego,

b) wysyłka surowca tytoniowego z państwowych magazynów surowców tytoniowych i z magazynów urzędów wykupu tytoniu, oraz wydawanie z fabryki wyprodukowanych wyrobów do magazynów wyrobów gotowych.

c) przyjmowanie wszelkich materjałów, dostarczonych przez prywatnych dostawców na mocy umów, zawartych przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego,

d) sprawdzanie wyprodukowanych wyrobów tytoniowych (codziennie) pod względem ich ilości i wagi,

e) stwierdzanie nabycia przedmiotów zakupionych bezpośrednio przez przedsiębiorstwo lub zakład, o ile wartość tych przedmiotów przekracza 100 zł., a nie dosięga 10.000 zł. (§ 11. L. 3),

f) stwierdzanie wykonania w planach finansowo-gospodarczych przewidzianych, a nieodzownych robót, przeprowadzonych bezpośrednio na podstawie zarządzenia kierownictwa przedsiębiorstwa lub zakładu, o ile koszt tych robót przewyższa 100 zł., a nie dosięga 10.000 zł. (§ 11. L. 4),

g) stwierdzanie przynajmniej raz na tydzień w księdze względnie tabeli robotników czynnych, liczby rzemieślników i robotników, pracujących w przedsiębiorstwie lub zakładzie, oraz obecność **przy wypłacie robocizny.**

CZĘŚĆ III.

Udział w pracach komisyjnych.

§ 13. 1) Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego ustala, jakie czynności w przedsiębiorstwach lub zakładach winny odbywać się komisyjnie.

2) Przyjmowanie surowca tytoniowego zagranicznego (§ 11. L. 3) musi się odbywać komisyjnie. Do komisji odbiorczej należy kierownik przedsiębiorstwa lub zakładu względnie jego zastępca, jako przewodniczący, jeden z urzędników przedsiębiorstwa, jeden urzędnik skarbowy, będący na stałym dozorze, względnie w wypadku określonym w § 11. L. 3 dwóch urzędników skarbowych, z których jeden pełni stały dozór przedsiębiorstwa, oraz inne osoby wyznaczone przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego bądź w charakterze ekspertów, bądź zwykłych członków.

3) Rzeczą urzędników skarbowych jest pilnie baczyć, aby przyjmowany surowiec tytoniowy był rzetelnie odważany i zgodnie z zarządzeniami Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego klasyfikowany.

§ 14. 1) O dniu i godzinie rozpoczęcia czynności komisyjnych kierownictwo przedsiębiorstwa lub zakładu obowiązane jest zawiadomić właściwego urzędnika skarbowego ustnie, o ile urzędnik ten jest na stałym dozorze przy przedsiębiorstwie, w innym zaś razie pisemnie, — jednak tak wcześnie, aby urzędnik skarbowy miał możność przybycia na oznaczony czas. Nieprzybycie urzędnika skarbowego mimo dość wczesnego zawiadomienia nie wstrzymuje czynności komisyjnych.

2) O niejawieniu się należycie wezwanego urzędnika skarbowego należy donieść jego władzy przełożonej.

§ 15. 1) W wypadkach rozbieżności zdań urzędników skarbowych z jednej strony, a przedstawicieli Państwowego Monopolu Tytoniowego z drugiej strony, sprawę załatwia się w myśl decyzji przewodniczącego komisji, o ile to dla podtrzymania ruchu jest konieczne.

2) Urzędnicy skarbowi zgłaszają na piśmie swoje zastrzeżenia i kierują sprawę w drodze służbowej do izby skarbowej, która przedkłada ją Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, a ta ze swoją opinją i wnioskiem przedkłada ją do rozstrzygnięcia Ministerstwu Skarbu.

CZĘŚĆ IV.

Rewizje.

§ 16. W przedsiębiorstwach i zakładach Państwowego Monopolu Tytoniowego, a mianowicie w państwowych fabrykach wyrobów tytoniowych, państwowych magazynach surowców tytoniowych, urzędach wykupu tytoniu i w państwowych magazynach wyrobów tytoniowych rewizje obrachunkowe obrotów gotówkowych, obrotów surowca tytoniowego, gotowych wyrobów tytoniowych, wszelkich surowców, materjałów jakoteż ruchomości winny być przeprowadzane przez komisję, złożoną conajmniej z jednego urzędnika Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, obznajmionego dokładnie z prowadzeniem ksiąg i buchalterją, oraz dwóch urzędników skarbowych, wyznaczonych przez izbę skarbową, z których jeden winien być conajmniej inspektorem kontroli skarbowej. Komisji przewodniczy urzędnik skarbowy wyższego stopnia służbowego.

§ 17. Rewizje obrachunkowe przeprowadza komisja w składzie określonym w § 16:

a) co do sum pieniężnych conajmniej raz na miesiąc,

b) co do gotowych wyrobów tytoniowych conajmniej raz na pół roku,

c) co do surowca tytoniowego, jak również innych materjałów i ruchomości z takiem obliczeniem, aby wszystkie te przedmioty były zrewidowane nie mniej niż raz do roku.

§ 18. W końcu roku obrachunkowego, a nadto przy likwidacji oraz w razie uzasadnionego podejrzenia o nadużycia w każdym czasie przeprowadza generalną rewizję w Państwowej Fabryce Wyrobów Tytoniowych komisja, złożona z wyznaczonego przez przezesa izby skarbowej urzędnika, jako przewodniczącego, z naczelnika właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopoli państwowych lub wyznaczonego przez niego zastępcy z pośród urzędników tego urzędu, jednego urzędnika kontroli skarbowej, wyznaczonego przez izbę skarbową, oraz jednego urzędnika Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, obznajmionego dokładnie z prowadzeniem ksiąg i buchalterją.

§ 19. Naczelnicy urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych obowiązani są przeprowadzić rewizję przedsiębiorstw i zakładów Państwowego Monopolu Tytoniowego, położonych w ich okręgach administracyjnych, niespodziewanie conajmniej dwa razy do roku.

§ 20. Wyżsi urzędnicy Ministerstwa Skarbu do tego wyznaczeni (inspektorowie ministerjalni), prezesi izb skarbowych, jakoteż naczelnicy wydziałów IV akcyz i monopolów państwowych izb skarbowych oraz rewizorowie akcyzowi upoważnieni są do przeprowadzania każdego czasu niespodziewanych rewizyj wszystkich przedsiębiorstw i zakładów Państwowego Monopolu Tytoniowego.

§ 21. 1) Komisje względnie urzędnicy przeprowadzający rewizje przedsiębiorstw i zakładów mają prawo wglądu do wszystkich ksiąg, dokumentów, oraz do wszystkich oddziałów przedsiębiorstwa względnie zakładu.

2) O ile uzasadnione zarzuty o zauważonych niedokładnościach nie zostaną przez kierownika przedsiębiorstwa lub zakładu należycie wyjaśnione i uwzględnione, komisja i urzędnicy rewizyjni winni zaznaczyć swe uwagi na piśmie. W tym celu w każdem przedsiębiorstwie i zakładzie Państwowego Monopolu Tytoniowego prowadzi się księgę uwag i spostrzeżeń rewizyjnych, do której po stronie lewej mają być wpisywane wszelkie niedokładności, zauważone przy rewizjach, a po stronie prawej — wyjaśnienie, względnie zarządzenie kierownika przedsiębiorstwa, względnie zakładu.

3) Odpisy tych ksiąg winny być natychmiast po wpisaniu wyjaśnień przedkładane przez organa kontrolujące w drodze służbowej Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, która poda je do wiadomości Komisji Rewizyjnej dla Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego (§ 4 rozporządzenia Mini-

stra Skarbu z dnia 27 listopada 1926 r. o organizacji Państwowego Monopolu Tytoniowego — Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 742).

4) Zarządzenia wydane kierownikowi przedsiębiorstwa lub zakładu jako wynik czynności rewizyjnej lub kontrolnej urzędnika skarbowego Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego udziela do wiadomości właściwej izbie skarbowej i właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopoli państwowych.

CZĘŚĆ V.

Należności uboczne.

§ 22. 1) Personelowi władz i urzędów skarbowych oraz ich organom wykonawczym z działu podatków pośrednich (akcyz) i monopolów — tak używanym do specjalnych czynności w przedsiębiorstwach i zakładach Państwowego Monopolu Tytoniowego, jakoteż wykazującym szczególną gorliwość i wyniki służbowe w zakresie działania niniejszem rozporządzeniem określonym, przyznawane będą na wniosek właściwych izb skarbowych dodatki renumeracyjne w granicach sum, wyznaczonych na ten cel w planie gospodarczo-finasowym Państwowego Monopolu Tytoniowego, względnie z sum przeznaczonych na ten cel przez Ministra Skarbu w granicach 5% czystego zysku fabrykacyjnego, przeznaczonego na dodatki remuneracyjne dla urzędników i funkcjonarjuszów Państwowego Monopolu Tytoniowego stosownie do postanowień zawartych w § 15 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1923 r. w przedmiocie organizacji Państwowego Monopolu Tytoniowego (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 507).

2) Ponadto przyznaje się urzędnikom skarbowym, przydzielonym do stałego dozoru przedsiębiorstw i zakładów Państwowego Monopolu Tytoniowego, deputaty tytoniowe na tych samych zasadach, jak innym pracownikom Państwowego Monopolu Tytoniowego.

§ 23. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1928 r.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Monitor Polski z dnia 13 grudnia 1927 r. Nr. 284, poz. 786).

382.

KOMUNIKAT

Zmiany w okręgach nadzorczych inspektorów Kontroli skarbowej w okręgu administracyjnym Izby skarbowej w Lublinie.

W okręgu administracyjnym Izby skarbowej w Lublinie zwinięto w dniu 1 września 1927 r. okręg nadzorczy inspektora Kontroli skarbowej w Biłgoraju, którego agendy przydzielono inspektorowi Kontroli skarbowej w Zamościu Nr. 1, oraz uruchomiono czwarty okręg nadzorczy inspektora Kontroli skarbowej w mieście Lublinie.

Siedzibę służbową inspektora Kontroli skarbowej dla okręgu nadzorczego w Janowie lubelskim przeniesiono z dniem 6 września 1927 r. do Kraśnika.

Warszawa, dnia 10 grudnia 1927 r.

Dyrektor departamentu:
(—) *Wojtowicz.*

Podatki bezpośrednie.

383.

OKÓLNIK L. D. V. 98/3.

Do wszystkich Izb Skarbowych.

Celem jednolitego postępowania przy zamykaniu ksiąg bierczych podatku od lokali i od placów Ministerstwo Skarbu — przypominając okólnik z dnia 7 maja b. r. L. DPO. 1037/IV w sprawie zaległości w podatku od lokali oraz rozrachunku wpłat tego podatku na poszczególne fundusze — zarządza, co następuje:

Z uwagi na to, że termin płatności I raty podatku od lokali i od placów, wymierzonego na rok kalendarzowy 1928, przypada w miesiącu lutym 1928 r., t. j. przed końcem roku budżetowego 1927/28, a założenie nowych ksiąg bierczych dla wspomnianej I raty nie byłoby wskazane, Ministerstwo Skarbu zarządza, aby I rata podatku od lokali i od placów za rok 1928 została przypisana w księgach bierczych tego podatku, założonych na rok kalendarzowy 1927. Kwotę z tytułu I raty należy przypisać w przedziałce 7 księgi bierczej odmiennym kolorem atramentu — celem odróżnienia od dokonanego już w tejże przedziałce przypisu podatku za rok kalendarzowy 1927. Uiszczenia z tytułu I raty powyższych podatków należy odkontować w przedziałce 9 (ewent. 10 i 11) księgi bierczej odmiennym kolorem atramentu.

W razie zmiany lokatora, należy dla nowego lokatora I ratę podatku za rok 1928 przypisać w osobno dla niego utworzonej pozycji.

Z dniem 31 marca 1928 r. księgi biercze podatku od lokali i od placów winny być zamknięte zgodnie z obowiązującymi przepisami z uwzględnieniem dokonanych przypisów i uiszczonych kwot z tytułu I raty podatku za rok 1928, przyczem odnośnie podatku od lokali należy mieć na uwadze powołany wyżej okólnik.

Z początkiem nowego okresu budżetowego 1928/29 należy założyć nowe księgi biercze podatku od lokali i od placów na pozostałe trzy kwartały roku kalendarzowego 1928. Następnie do ksiąg tych winny być przedewszystkiem przeniesione końcowe zaległości z ubiegłego okresu budżetowego wraz z obliczonemi po dzień 31 marca 1928 r. karami, względnie odsetkami za zwłokę oraz winien być dokonany przypis trzech rat podatku na rok kalendarzowy 1928. Z początkiem zaś roku kalendarzowego 1929 w tychże księgach należy przypisać I ratę podatku od lokali i od placów za rok 1929.

O powyższem zarządzeniu zechcą Izby Skarbowe zakomunikować p. Wojewodom i wszystkim magistratom (zwierzchnościom gmin miejskich) w swoim okręgu.

Warszawa, dnia 9 grudnia 1927 r.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

384.

OKÓLNIK L. D. V. 1083/2.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego.

Okólnikiem z dnia 23 grudnia 1926 r. L. DPO. 4224/V przedłużyło Ministerstwo Skarbu mandaty członków (zastępców) komisji szacunkowych i odwoławczych do spraw podatku majątkowego do końca 1927 r.

Z uwagi na to, że komisje powyższe będą jeszcze potrzebne w przyszłości, Ministerstwo Skarbu przedłuża obecnie wymienione mandaty do końca 1928 r.

O niniejszem zarządzeniu należy zawiadomić członków komisyj odwoławczych oraz za pośrednictwem władz podatkowych I instancji — członków komisyj szacunkowych.

Warszawa, dnia2 grudnia 1927 r.

Podsekretarz Stanu:

(—) *Grodyński.*

385.

OKÓLNIK Nr. 242.

W sprawie przysięgi manifestacyjnej przy eksporcie drzewa.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Wydziału Skarbowego w Katowicach.

Wobec trudności napotkanych przy uzyskiwaniu przysięgi manifestacyjnej na poparcie zaświadczeń, że przywiezione z Polski do Gdańska drzewo zostało wywiezione poza polskie granice celne, Ministerstwo Skarbu poleca nie żądać od gdańskich firm eksportowych i ekspedycyjnych poparcia przysięgą manifestacyjną zaświadczeń, o których mowa w p. 4 okólnika Nr. 199 z 20 czerwca 1927 r. L. DPO. 13838/III/26.

Jednocześnie wyjaśnia się, że przy wywozie drzewa bezpośrednio zagranicę przez Gdańsk obowiązują nadal postanowienia okólników Nr. 60 z 19 lipca 1924 r. L. DPO. 3082/III, dwa ostatnie ustępy i Nr. 199 z 20 czerwca 1927 r. L. DPO. 13838/III/26 pkt. 3.

Warszawa, dnia 30 listopada 1927 r.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

Opłaty stemplowe.

386.

OKÓLNIK L. D. V. 9020/6.

W sprawie minimalnego zapasu znaków stemplowych, który dystrybutor winien posiadać na składzie.

Do wszystkich Izb Skarbowych, do Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego, do Urzędów Opłat Stemplowych w Katowicach, Krakowie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu, Warszawie i Wilnie, do Urzędów Skarbowych P. i O. S. dla miast: Białegostoku, Bydgoszczy, Lublina i Równego oraz do Urzędów Skarbowych P. i O. S., mających siedzibę poza wymienionemi jedenastu miastami.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, iż niektóre urzędy skarbowe — stosując błędnie okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 21 kwietnia b. r. L. DK. 368/WAK — powyznaczały dystrybutorom (§ 21 r. w. s.) zbyt wielkie ilości znaków stemplowych, które obowiązani są posiadać na składzie, mimo, że okólnik powyższy zalecił wyznaczenie takich zapasów *„z wielką oględnością, przy szczególnem uwzględnieniu miejscowych stosunków"*.

W szczególności stwierdzono, iż w miejscowościach o małym ruchu gospodarczym, w których popyt na znaczki stemplowe wyższych wartości (po 10, 20 i 50 zł.) bądź w zupełności nie istnieje, bądź jest znikomo mały, zobowiązano dystrybutorów do posiadania tych znaczków w ilości po kilka a nawet kilkanaście sztuk, przez co uwięziono — bez najmniejszej potrzeby — znaczny kapitał obrotowy odnośnych dystrybutorów, a tem samem narażono ich na straty.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu poleca, by urzędy skarbowe — o ile to jeszcze nie nastąpiło — niezwłocznie *poddały rewizji kontyngenty* znaków stemplowych, ustalone dla poszczególnych dystrybutorów i dostosowały je do istotnego zapotrzebowania, Ministerstwo Skarbu zarządza ogólnie, dla całego obszaru Państwa, że te urzędy skarbowe, które nałożyły na dystrybutorów obo-

wiązek utrzymywania na składzie wyżej wymienionych trzech kategoryj znaczków stemplowych lub blankietów wekslowych wartości wyższej niż 6 zł., mają niezwłocznie zwolnić dystrybutorów od tego obowiązku.

Dystrybutorzy mają prawo żądać od dnia 15 stycznia 1928 r. *wymiany* znaków stemplowych powyższych kategoryj na znaki stemplowe kategoryj niższych.

Warszawa, dnia 28 listopada 1927 r.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

387.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu *).

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz.713).

107. *(art. 3).* Ustęp drugi artykułu 3 u. o. s. oraz §§ 2 i 3 r. w. s. mają na celu zapobiec uchyleniu się od uiszczenia opłaty przez sporządzenie pisma, podlegającego opłacie, *tylko w jednym egzemplarzu* i zaopatrzenie tego *jedynego egzemplarza* w oznaczenie „wtóropis". Wobec tego od osoby, posiadającej pismo, zaopatrzone w podpis oryginalny i w oznaczenie „wtóropis", (ale niezaopatrzone w dowód uiszczenia opłaty), należy żądać udowodnienia, iż uiszczono opłatę od pisma pierwszego — tylko wówczas, gdy co do wtóropisu zachodzą warunki, przy których dane pismo podlegałoby opłacie, gdyby było pierwopisem.

Jeżeli więc stwierdzono pisemnie umowę, zawartą między osobami A i B, to *od osoby A*, posiadającej „wtóropis" tej umowy, niezaopatrzony w dowód uiszczenia opłaty, należy żądać udowodnienia, iż uiszczono opłatę od pisma pierwszego: a) gdy „wtóropis" jest zaopatrzony w oryginalne podpisy obu stron, b) gdy jest zaopatrzony w oryginalny podpis osoby B (w obu tych przypadkach zachodzą co do wtóropisu warunki, od których zależy wymagalność opłaty w myśl ustępu pierwszego art. 1). Natomiast nie można żądać owego dowodu od osoby A, gdy „wtóropis", znajdujący się w jej posiadaniu, jest zaopatrzony tylko w podpis osoby A.

Ponieważ w myśl art. 72 (ustępu trzeciego) u. o. s. (względnie w myśl art. 90) *odpis* rachunku uważa się za wtóropis i ponieważ opłata od rachunku staje się wymagalna dopiero z chwilą doręczenia rachunku osobie, do której jest wystosowany (patrz wykładnię nr. 44 w n-rze 12 Dziennika Urzędowego), przeto w razie znalezienia odpisu rachunku *u jego wystawcy*, jak również w przypadku, gdy *wystawca* rachunku złożył odpis rachunku sądowi, *nie* należy żądać udowodnienia, iż uiszczono opłatę od pierwopisu (L. D. V. 11195/6 27).

108. *(art. 66, 67, 72 i 90).* Ze względu na zmiany, które zaszły od czasu ogłoszenia wykładni Nr. 27 (w Nr. 7 Dziennika Urzędowego), ustęp tej wykładni, zaczynający się od wyrazów „Do punktu 4 wyjaśnia się", oraz ustęp następny otrzymują brzmienie następujące:

„Do punktu 4 wyjaśnia się, że obecnie tylko następujące zakłady i przedsiębiorstwa państwowe są odrębnemi osobami prawnemi:

a) zakłady: szkoły akademickie (art. 5 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 494), Konserwatorjum Muzyczne w Warszawie (art. 6 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. Dz. P. P. P. Nr. 15, poz. 214), Szkoła Sztuk Pięknych w Warszawie (art. 3 ustawy z dnia 23 marca 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 197), Liceum Krzemienieckie (§ 4 rozporządzenia z dnia 10 sierpnia 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 626), Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 586 z 1927 r., § 2 statutu), Państwowy Zakład Hygjeny (art. 2 rozp. Prezydenta Rzplitej z d. 10 czerwca 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 477), Fundusz Kwaterunku Wojskowego (§ 1 rozporządzenia z dnia 2 czerwca 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 496);

b) przedsiębiorstwa: Państwowy Monopol Tytoniowy (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr. 65, poz. 507 §§ 3 i 4), Państwowy Monopol Spirytusowy (art. 2 rozp. Prezydenta Rplitej z d. 26 marca 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289), Państwowy Monopol Zapałczany (art. 11 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. Dz. U. R P. Nr. 83, poz. 561), Bank Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 382 z 1924 r., art. 31), Pocztowa Kasa Oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 545 z 1924 r., § 1), Państwowy Bank Rolny (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 450 z 1924 r., § 2), Polskie Koleje Państwowe (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 568 z 1926 r.; art. 2), „Żegluga Polska" (§ 1 rozp. Rady Ministrów z dnia 13 maja 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 440), Państwowa Fabryka Związków Azotowych w Chorzowie (§ 2 statutu, ogłoszonego w Nr. 88 Monitora Polskiego z

1927 r.), Państwowa Fabryka Związków Azotowych w Tarnowie (§ 1 rozp. Rady Min. z dn. 22 kwietnia 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 348), „Polmin" Państwowa Fabryka Olejów Minieralnych (§ 1 rozp. Rady Min. z dnia 8 kwietnia 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 341), Państwowa Wytwórnia Prochu i Materjałów Kruszących w Zagożdżonie w powiecie kozienickim (§ 1 rozp. Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 382), Państwowe Wytwórnie Uzbrojenia w Warszawie (§ 2 tegoż rozporządzenia), Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 569 z 1924 r.; § 1 statutu), Państwowe Zakłady Przemysłowo-Szkolne dla inwalidów w Piotrkowie (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 548 z 1924 r.; § 1 statutu), Wydawnictwo „Monitor Polski" (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 546 z 1924 r.; § 2 statutu), Polska Agencja Telegraficzna (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 547 z r. 1924; § 2 statutu).

Przedsiębiorstwa Państwowe wyżej niewymienione (np. lasy państwowe, uzdrowiska, drukarnie państwowe) nie są odrębnemi osobami prawnemi, a przedmioty majątkowe, z których składają się te przedsiębiorstwa, są majątkiem Skarbu Rzeczypospolitej. (L D. V/11493/6/27).

109. *(art. 72).* Rachunki, wystawiane przez państwowe szkoły zawodowe, a stwierdzające należność za towary, które sporządzono w wytwórni szkolnej i które szkoła następnie sprzedała odbiorcy rachunku, podlegają opłacie w wysokości 0,2% od sumy należności.

110. *(art. 72, 73 i 90).* Wykładnia Nr. 7, ogłoszona w Nr. 6 Dziennika Urzędowego, przestaje obowiązywać z dniem 1 stycznia 1928 r., a mianowicie ze względu na odmienną tezę, wypowiedzianą w § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1927 r. w sprawie opłat stemplowych, wiążących się z umowami, zawartemi przed dniem 1 stycznia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 914). Powołane rozporządzenie jest przedrukowane w Nr. 35 Dziennika Urzędowego. (L. D. V. 11345/6/27).

111. *(art. 140 i 154).* Podania, wnoszone — zgodnie z właściwemi przepisami — do urzędów samorządowych oraz świadectwa, wydawane przez te urzędy, nie podlegają opłatom stemplowym, przewidzianym w rozdziale trzydziestym względnie trzydziestym pierwszym ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) także wówczas, gdy sprawa należy do poruczonego zakresu działania urzędu samorządowego. Zasadę tę stosuje się również do tych podań wniesionych zgodnie z właściwemi przepisami do urzędu samorządowego, które następnie urząd ten przesyła urzędowi państwowemu celem merytorycznego załatwienia (art. 140 ustęp drugi), np. do odwołań od wymiaru państwowego podatku od nieruchomości, wnoszonych w myśl § 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523)

Jeżeli według obowiązującego przepisu ustawowego podanie pewnego rodzaju może być wniesione *bądź* do urzędu państwowego *bądź* do urzędu samorządowego, to kwestja, czy należy się opłata stemplowa (na rzecz Państwa) czy też opłaty tej pobierać nie należy, (a natomiast należy pobrać opłatę samorządową, o ile przez dany związek przymusowy została wprowadzona) rozstrzyga się według tego, do jakiego urzędu podanie zostało wniesione faktycznie.

Jeżeli według obowiązujących przepisów podanie należało wnieść do urzędu państwowego, a faktycznie wniesiono je do urzędu samorządowego, to — w razie zwrócenia podania petentowi przez urząd samorządowy i ponownego wniesienia przez stronę do urzędu państwowego, jak również w razie bezpośredniego przesłania przez urząd samorządowy urzędowi państwowemu — ten ostatni zażąda uiszczenia opłaty stemplowej. (L. D. V. 11140/6/27).

112. *(Art. 140, 141, 142, 144, 145, 154, 156 i 160).* Opłaty stemplowe od podań i świadectw, przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468). L. D. V. 11. 283/6/27.

Nr. porządkowy	Art. rozp. Prezydenta o prawie przemysłowem	PRZEDMIOT	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opłatach stemplowych
1	4 (ustęp drugi)	a) Podanie *cudzoziemca*, nie mogącego udowodnić wzajemności przez powołanie się na umowę międzynarodową, o dopuszczenie do nabycia uprawnienia przemysłowego	3 zł.*)	145
		b) decyzja, wydana na skutek powyższego podania, dopuszczająca cudzoziemca do nabycia uprawnienia przemysłowego	20 zł.	156 (p. 5)
2	7	a) Doniesienie o rozpoczęciu prowadzenia przemysłu ze stałą siedzibą z wyjątkiem doniesienia o rozpoczęciu prowadzenia rzemiosła (art. 144 rozp. o prawie przemysł. i Nr. 36 niniejszej wykładni)	wolne	142 (p. 1)
		b) potwierdzenie przez władzę przemysłową odbioru zgłoszenia, wymienionego pod a) . .	wolne	160 (p. 1)
3	9	a) Podanie o udzielenie koncesji **) na prowadzenie przemysłu, wymienionego w art. 8 rozp. o prawie przemysłowem	3 zł.*)	145
		b) koncesja, wydana na skutek podania, wymienionego pod a) z wyjątkiem koncesji na handel starzyzną (art. 8, punkt 10 rozp. o prawie przemysł. i Nr. 3, lit. c niniejszej wykładni) . . .	20 zł.	(156 (p. 5)
		c) koncesja na handel starzyzną . . .	3 zł.	156 (p. 5) oraz § 175 r. w. s.
4	14, 25 oraz 26 (ustęp ostatni)	a) Podanie o zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego, lub zmiany tegoż urządzenia, jeżeli załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu **)	10 zł.*)	146
	18, 25, 26 (ustęp ostatni) i 28	b) decyzja, zatwierdzająca projekt urządzenia zakładu przemysłowego lub istotnej zmiany tegoż urządzenia	3 zł.	154
	19	c) podanie oddzielne, zawierające zarzuty natury prywatno-prawnej przeciw zatwierdzeniu projektu urządzenia lub projektu istotnej zmiany urządzenia	3 zł.*)	145
	19	d) oświadczenie wniesione do protokółu rozprawy komisyjnej (art. 21 rozp. o pr. przemysł.), a zawierające zarzuty natury prywatno-prawnej przeciw zatwierdzeniu projektu urządzenia lub projektu istotnej zmiany urządzenia	3 zł.*)	140 i 145
5	24	Powiadomienie o uruchomieniu zakładu przemysłowego	wolne	142 (p. 1)
6	29	Odwołanie od decyzji władzy przemysłowej w sprawach, tyczących się zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego . . .	3 zł.*)	145
7	36 (ustęp pierwszy)	Zawiadomienie o zaniechaniu prowadzenia przemysłu oraz zawiadomienie o zmianie lokalu, przeznaczonego do prowadzenia przemysłu, *nie* wymagającego koncesji	wolne	142 (p. 1)
8	36 (ustęp drugi)	a) Podanie o zezwolenie na zmianę lokalu, przeznaczonego do prowadzenia przemysłu, wymagającego koncesji **	3 zł.*)	145

*) Od każdego załącznika podania przypada opłata stemplowa w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s).
**) Wyjątek w przypadku, gdy podanie wniesiono do magistratu, patrz Nr. 38 niniejszej wykładni.

Nr. porządkowy	Art. rozp. Prezydenta o prawie przemysłowem	PRZEDMIOT	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opłatach stemplowych
		b) pozwolenie na zmianę lokalu, przeznaczonego do prowadzenia przemysłu, wymagającego koncesji	3 zł.	154
9	37	Doniesienie o otwarciu filji (z wyjątkiem, gdy chodzi o filję przemysłu koncesjonowanego) . .	wolne	142 (p. 1)
		W przypadku, gdy chodzi o otwarcie filji zakładu przemysłowego koncesjonowanego, stosuje się Nr. 3 niniejszej wykładni		
10	38	Odwołanie od decyzji, zabraniającej prowadzenia przemysłu przez zastępcę	3 zł.*)	145
11	39	a) Podanie o wydanie legitymacji na zbieranie zamówień lub skupywanie towarów . . .	3 zł.*)	145
		b) legitymacja	3 zł.	
12	40 (ustęp drugi)	Doniesienie, na czyj rachunek będzie wykonywany przemysł koncesjonowany lub rzemieślniczy po śmierci uprawnionego	wolne	142 (p. 1)
13	40 (ustęp przedostatni)	Zgłoszenie prowadzenia przemysłu koncesjonowanego lub rzemieślniczego na rachunek masy upadłości (konkursowej) lub spadkowej. . .	wolne	142 (p. 1)
14	41	a) Podanie o zatwierdzenie cennika w przemyśle gospodnim	3 zł.*)	145
		b) zatwierdzenie cennika w przemyśle gospodnim	3 zł.	154
15	44	Informacje co do produkcji i urządzeń zakładów przemysłowych	wolne	142 (p. 1)
16	46	a) Podanie o licencję (pozwolenie) na przemysł okrężny **)	3 zł.*)	145
		b) licencja (pozwolenie) na przemysł okrężny, poza przypadkami, przewidzianemi w punktach 2, 3 i 4 art. 52 rozp. o prawie przemysłowem (w szczególności też licencja, udzielona osobie, która jeszcze nie skończyła 21 roku życia)	3 zł.	154 (oraz § 175 r. w. s)
		c) licencja (pozwolenie) na przemysł okrężny, udzielona mimo istnienia przeszkód, przewidzianych w punktach 2, 3 i 4 art. 52 rozp. o prawie przemysłowem	20 zł.	156 (p. 5)
17	53 (ustęp ostatni)	a) Doniesienie o rozpoczęciu prowadzenia przemysłu okrężnego, ograniczonego do targów . .	wolne	142 (p. 1)
		b) potwierdzenie odbioru zgłoszenia o rozpoczęciu prowadzenia przemysłu okrężnego, ograniczonego do targów	wolne	160 p. 1)
18	54	a) Podanie właściciela licencji na przemysł okrężny o rozszerzenie jej ważności poza obszar województwa, na który została wydana . . .	3 zł.*)	145
		b) decyzja zezwalająca na to rozszerzenie .	20 zł.	156 (p. 5)
19	55	a) Podanie o osobne zezwolenie (wizę) miejscowej władzy przemysłowej na prowadzenie przemysłu okrężnego w pewnej gminie	3 zł.*)	145
		b) zezwolenie, wydane na skutek podania, wymienionego pod a)	3 zł.	154
20	58	a) Podanie o pozwolenie na przybranie pomocnika przez prowadzącego przemysł okrężny . .	3 zł.*)	145

*) Każdy załącznik podania podlega opłacie w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s.).
**) Wyjątek w przypadku, gdy podanie wniesiono do magistratu, patrz Nr. 38 niniejszej wykładni.

Nr. porządkowy	Art. rozp. Prezydenta o prawie przemysłowem	PRZEDMIOT	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opłatach stemplowych
21	72 i 160	a) Podanie o zezwolenie na rozszerzenie okręgu korporacji lub cechu poza obszar powiatu administracyjnego, w którym korporacja lub cech ma siedzibę	3 zł.*)	145
		b) zezwolenie, wydane na skutek podania wymienionego pod a)	3 zł.	154
		c) zezwolenie na takie rozszerzenie . .	3 zł.	154
22	74, 99, 104, 109, 160 i 167	a) Podanie o zatwierdzenie statutu lub zmian statutu korporacji, związku korporacyj, cechu lub związku cechów — w szczególności o zatwierdzenie nowego statutu korporacji, związku korporacyj, cechu lub związku cechów, istniejących przed wejściem w życie rozporządzenia o prawie przemysłowem **)	3 zł.*)	145
		b) zatwierdzenie**)	3 zł.	154
		c) odwołanie od decyzji, odmawiającej zatwierdzenia statutu korporacji, związku korporacyj, cechu, związków cechów lub zmiany tegoż statutu **)	3 zł.*)	145
23	75, 104, 160, 167	a) Podanie o zatwierdzenie statutu dodatkowego korporacji, związku korporacyj, cechu związku cechów lub zmian takiego statutu **) . . .	3 zł.*)	145
		b) zatwierdzenie **)	3 zł.	154
		c) odwołanie od decyzji, odmawiającej zatwierdzenie statutu dodatkowego **) . . .	3 zł.*)	145
24	84, 160	a) Podanie o zezwolenie korporacji lub cechowi na: nabycie, zbycie lub obciążenie nieruchomości, na zaciągnięcie pożyczki, zbycie ruchomości posiadających wartość historyczną, artystyczną lub naukową	3 zł.*)	145
		b) zezwolenie wydane na skutek podania, wymienionego pod a)	3 zł.	154
25	93, 102, 160 i 167	a) Podanie do władzy nadzorczej o poświadczenie, że pewna osoba jest starszym korporacji lub cechu albo należy do zarządu związku korporacyj lub związku cechów	3 zł.*)	145
		b) poświadczenie, określone w punkcie a) .	3 zł.	154
26	94 i 160	Reklamacja oraz odwołanie w sprawie ważności wyborów, dokonanych w korporacji lub cechu .	3 zł.*)	145
27	95, 107, 160 i 167	Podanie oraz odwołanie, wniesione do władzy nadzorczej w sprawach, tyczących się korporacji lub cechu (w szczególności także w sprawach wymiaru i poboru opłat korporacyjnych), jak również w sprawie likwidacji spraw rozwiązanego związku korporacyj lub związku cechów:		
		a) zasadniczo ***)	3 zł.*)	145
		b) w sprawie kar porządkowych (art. 95 ustęp piąty rozp. o prawie przemysłowem) lub w sprawie zawieszenia w urzędowaniu (art. 95 ustęp przedostatni)	wolne	142 (p. 15)
28	96 i 106, 160 i 167	Odwołanie od decyzji, rozwiązującej korporację, związek korporacyj, cech lub związek cechów	3 zł.*)	145

*) Każdy załącznik podania podlega opłacie w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s.).

**) Wyjątek dla obszaru województw: poznańskiego i pomorskiego patrz Nr. 39 niniejszej wykładni.

***) Wyjątek w przypadku, gdy podanie wniesiono do magistratu, patrz Nr. 38 niniejszej wykładni.

Nr. porządkowy	Art. rozp. Prezydenta o prawie przemysłowem	PRZEDMIOT	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opłatach stemplowych
29	98 i 160	a) Podanie gminy o zatwierdzenie projektu użycia majątku korporacji rozwiązanej lub rozwiązanego cechu	wolne	144 (p. 2)
		b) zatwierdzenie	wolne	160 (p. 3)
30	105 i 167	Podanie, którem zarząd związku korjoracyj lub związek cechów:		
		a) przesyła władzy nadzorczej wykaz korporacyj, należących do związku	wolne	142 (p. 1)
		b) zawiadamia tę władzę c zmianie w składzie zarządu lub o zmianie siedziby zarządu . . .	wolne	142 (p. 1)
		c) udziela władzy nadzorczej odpis zamknięcia rachunkowego	wolne	142 (p. 1)
		d) zawiadamia władzę przemysłową wojewódzką o zwołaniu zgromadzenia związku .	wolne	142 (p. 1)
31	112	a) Podanie o przywrócenie przemysłowcowi prawa trzymania uczniów	3 zł.*)	145
		b) decyzja, przywracająca to prawo . .	3 zł.	154
32	115	Odwołanie od zarządzeń, wydanych na podstawie art. 111, 113 i 114 rozporządzenia o prawie przemysłowem	3 zł.*)	145
33	122 i 124	a) Świadectwo, wydane uczniowi przez pryncypała, stwierdzające przebyty czas nauki . .	wolne	jako wydane przez organy niepaństwowe
		b) świadectwo ukończenia nauki przemysłowej, wystawione przez zarząd korporacji . . .	wolne	
		c) uwierzytelnienie przez urząd gminny świadectwa, stwierdzającego przebyty czas nauki, a wydanego przez pryncypała	wolne	
34	134	Podania, tyczące się spraw, należących do zakresu, działania instruktora korporacyj przemysłowych	wolne	142 (p. 14)
35	135 (ustęp przedostatni)	Podanie, zawierające zrzeczenie się uprawnienia przemysłowego	wolne	142 (p. 1)
36	144	a) Zgłoszenia rozpoczęcia prowadzenia rzemiosła z równoczesnem wykazaniem zawodowego uzdolnienia **)	3 zł.*)	145
		b) karta rzemieślnicza	3 zł.	154
37	147 192	Odwołanie od nakazu karnego wydanego przez izbę rzemieślniczą	wolne	142 (p. 15)
38	131 i 196	W przypadku, gdy podanie, które według niniejszej wykładni, podlega opłacie, wniesiono do magistratu, obowiązują zasady następujące: a) Podanie takie nie podlega opłacie stemplowej na rzecz Państwa (art. 140, ustęp drugi u. o. s.), jeżeli według obowiązujących przepisów należało je wnieść do magistratu albo mogło być wniesione bądź do władzy państwowej bądź do magistratu. b) Jeżeli natomiast według obowiązujących przepisów podanie należało wnieść do władzy państwowej, a faktycznie wniesiono je do magistratu.		

*) Każdy załącznik podania podlega opłacie w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s.).
**) Wyjątek w przypadku, goy podanie wniesionó do magistratu, patrz Nr. 38 niniejszej wykładni.

Nr. porządkowy	Art. rozp. Prezydenta o prawie przemysłowem	PRZEDMIOT	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opłatach stemplowych
		to w razie zwrócenia podania petentowi przez magistrat i ponownego wniesienia przez stronę do władzy państwowej, jak również w razie bezpośredniego przesłania do władzy państwowej przez magistrat, władza państwowa zażąda uiszczenia opłaty stemplowej.		
39	196	Podania, o zatwierdzenie statutów i zmian statutów korporacji lub związku korporacyj, wymienione w art. 196 (ustępie drugim punktu 2) rozporządzenia o prawie przemysłowem, wnoszone do wojewódzkich sądów administracyjnych na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego i rozpatrywane w postępowaniu sporno-administracyjnem oraz świadectwa, wydawane na skutek tych podań	wolne od opłat stemplowych, podlegają jednak opłatom osobnym w myśl przepisów, zawartych w rozporządzeniu pruskich Ministrów Spraw Wewnętrznych i Skarbu z dn. 27 lutego 1884 r. (Dz. rozp. dla og. wewn. administr. Nr. 30) i w rozporządzeniu Ministrów Skarbu i Spraw Wewn. z dn. 28 marca 1924 r. (Dz.U. R.R. N. 31 poz. 314).	141 (p. 1)

113. *(Art. 16, 140, 154).* Podania, wnoszone do urzędów państwowych przez korporacje, związki korporacyj, cechy i związki cechów (art. 69, 100, 160, i 167) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), jak również świadectwa wydawane dla nich przez urzędy państwowe, *podlegają* opłatom stemplowym według przepisów ogólnych: osobom tym *nie* przysługuje również osobiste uwolnienie w zakresie opłat stemplowych od umów, przewidziane w art. 16. (L. D. V. 11. 283/6/27).

114. *(Art. 16, 120, 140, 144 punkt 2, 160).* Podania, wnoszone do urzędów państwowych przez Izby rzemieślnicze (art. 168 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), jak również świadectwa, wydawane im przez urzędy państwowe, z wyjątkiem świadectw, wymienionych w art. 157 u. o. s. — są wolne od opłat stemplowych.

Nie podlegają również opłatom stemplowym podania, wnoszone do izb rzemieślniczych.

Obligi izb rzemieślniczych są wolne od opłaty (art. 120, punkt 1 u. o. s.). Nie służy izbom rzemieślniczym uwolnienie osobiste od opłat stemplowych w zakresie umów, obustronnie obowiązujących, przewidziane w art. 16 u. o. s. (L. D. V. 11283/6/27).

115. *(art. 141).* Podania o wypłacenie pewnej kwoty ze Skarbu Państwa tytułem wynagrodzenia szkody, powstałej przez sprzeniewierzenie, którego dopuścił się urzędnik państwowy, są wolne od opłaty na mocy art. 141 (punkt 13c) u. o. s. (L. D. V. 2491/6/27).

116. *(art. 142).* Podania, zawierające obwinienie urzędnika o występek lub wykroczenie służbowe, są w myśl art. 142, punka 15 u. o. s. wolne od opłaty — bez względu na to, czy obwinienie okazało się zgodnem z prawdą czy bezpodstawnem. Dodatkowe ściągnięcie opłaty w razie bezpodstawności obwinienia nie jest dopuszczalne; o zastosowaniu bowiem art. 142 decyduje jedynie treść podania, a nie sposób jego załatwienia. (L. D. V. 2491/6/27).

117. *(art. 161 u. o. s. i G. 177 r. w. s.).* Zdarza się iż osoby, wnoszące podanie o wydanie świadectwa urzędowego, naklejają na tem podaniu nietylko znaczki stemplowe, należne tytułem opłaty od podania, lecz także dalsze znaczki stemplowe, tytułem opłaty od świadectwa.

W przypadkach takich, Urząd, wydający świadectwo nie ma żądać ponownego dostarczenia znaczków stemplowych celem ich naklejenia i skasowania na wydać się mającem świadectwie, ma natomiast na świadectwie umieścić klauzulę następującą: „Opłatę stemplową w kwocie . . . . zł. uiszczono znaczkami stemplowemi, skasowanemi na podaniu L. . . . . .". (L. D. V. 9216/6/27).

118. *(art. 171).* Art. IV ustawy austrjackiej, wprowadzającej ordynację adwokacką z dnia 6 lipca 1868 r. (austr. Dz. P. P. Nr. 96) przestał obowiązywać z dniem 1 stycznia 1927 r.

Podanie o wpis na listę adwokatów (§ 7 powołanej ordynacji) oraz zawiadomienia o wpisaniu na tę listę nie podlegają opłatom stemplowym (art. 140, ustęp drugi oraz art. 154 u. o. s.) (L. D. V. 2554/6/27).

Podatki konsumcyjne.

388.

OBWIESZCZENIE

Rozporządzeniem z dnia 25 czerwca 1927 r. L. 12885/B. zezwoliło Ministerstwo Skarbu firmie „Standard Nobel w Polsce Sp. Akc." Oddział w Poznaniu na urządzenie prywatnego wolnego składu olejów mineralnych (nafty) przy cukrowni w Witascach.

Kontrolę skarbową nad tym składem wykonywa Urząd Skarbowy Akcyz i Monopoli w Jarocinie, który równocześnie staje się uprawnionym do przyznawania opustu podatkowego od przechowywanego w powyższym wolnym składzie oleju mineralnego, pobieranego do celów przemysłowych.

Warszawa, dnia 29 listopada 1927 r.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Wojtowicz.*

389.

Monopol tytoniowy.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 listopada 1927 r.

w sprawie dodatkowego cennika detalicznej sprzedaży specjalnych i importowanych wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 17 ust. 5 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustanawia się następujący cennik dodatkowy detalicznej sprzedaży specjalnych wyrobów tytoniowych:

Cygara specjalne:

Regalia — cena za sztukę 2.60 zł.
Delicias — cena za sztukę 2.30 zł.

§ 2. Ustanawia się następujący cennik dodatkowy detalicznej sprzedaży importowanych wyrobów tytoniowych:

Cygara importowane:

firmy: Henry Clay & Bock Co Ltd. w Hawanie:
Czares — cena za sztukę 9.50 zł.
Alvas — cena za sztukę 8.00 zł.
Coronas Chicas — cena za sztukę 6.50 zł.

§ 3. Wymienione w §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia cygara będą sprzedawane tylko w miarę posiadanych zapasów.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 5 grudnia 1927 roku Nr. 107, poz. 919).

Monopol soli.

390.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 listopada 1927 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1925 r. oraz ustanowienia rabatu handlowego dla sprzedawców soli.

Na zasadzie §§ 4 i 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 1043) zarządzam co następuje:

§ 1. Paragraf 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 142) otrzymuje następujące brzmienie:

„Ceny detalicznej sprzedaży soli jadalnej dla całego obszaru Rzeczypospolitej ustanawia się na 34 zł. za 100 kg. soli warzonki i białej soli kamiennej wraz z opakowaniem, oraz na 24 zł. za 100 kg. szarej soli kamienej wraz z opakowaniem".

§ 2. Rabat handlowy ustala się na:

a) 6% ceny warzonki i białej soli kamiennej, oraz 7% ceny szarej soli kamiennej dla wolnych składów soli;

b) 5% ceny warzonki i białej soli kamiennej, oraz 6% ceny szarej soli kamiennej dla hurtowników;

c) 8% ceny warzonki i białej soli kamiennej oraz 10% ceny szarej soli kamiennej dla drobnych sprzedawców.

§ 3. Sprzedaż soli przemysłowej i bydlęcej odbywa się bezpośrednio odbiorcom lub przez koncesjonowanych sprzedawców soli na ogólnych zasadach handlowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 380).

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 10 grudnia 1927 roku Nr. 109, poz. 930).

Przepisy celne.

391.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 listopada 1927 r.

w sprawie przepisów wykonawczych do rozporządzenia z dnia 10 października 1927 r. o zwrocie cła przy wywozie obrabiarek.

Na zasadzie § 5 rozporządzenia Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 10 października 1927 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie obrabiarek (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 819) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do wywozu zagranicę za zwrotem cła dopuszczone są wytwarzane w kraju obrabiarki do metali, jako to: tokarki, prasy różne, młoty (parowe, powietrzne i inne), frezarki, szlifierki, walcarki, wiertarki, spawarki, gwinciarki, strugarki, heblarki, kuźniarki, piły do metali, dłutownice, ciągarki, nitownice, dziurkarki, ostrzarki, gwoździarki, tłocznie, wytaczarki, planierki i t. p. oraz obrabiarki do drzewa, jak naprzykład: piły do drzewa taśmowe i okrągłe, traki ramowe, heblarki, strugarki, gryzarki, maszyny proste z częściami drewnianemi, warsztaty stolarskie i t. p.

§ 2. Do wykonywania odprawy celnej przy wywozie wymienionych w poprzednim paragrafie obrabiarek oraz do wystawiania kwitów wywozowych i przyjmowania tych kwitów przy uiszczaniu cła (a nie ubocznych należności celnych) upoważnia się urzędy celne: w Warszawie, Łodzi, Poznaniu, Krakowie, Mysłowicach, Gdyni, Zbąszyniu, Lesznie, Tczewie, Lublińcu, Katowicach, Rybniku, Sosnowcu, Dziedzicach, Bielsku, Zebrzydowicach, Zwardoniu, Śniatyniu - Załuczu, Ławcznem, Podwołoczyskach, Zdołbunowie, Mikaszewiczach, Stołpcach, Zahaciu, Turmoncie, Grajewie.

§ 3. Przy odprawie celnej wywożonych za zwrotem cła obrabiarek, jakoteż wystawianiu i przyjmowaniu kwitów wywozowych należy stosować się do zasad, ustalonych w §§ 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 i 10 przepisów wykonawczych Ministra Skarbu z dn. 30 lipca 1927 r. do rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 1 lipca 1927 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie wytworów hutniczych walcowanych oraz niektórych wyrobów metalowych (Dz Urz. Min. Sk. Nr. 24/1927 r., poz. 260).

§ 4. Tak powołane wyżej przepisy wykonawcze z dnia 30 lipca 1927 roku jak i wzór zaświadczenia eksportowego, dołączonego do tych przepisów, w odniesieniu do niniejszego rozporządzenia ulegają zmianie o tyle, że tam, gdzie jest mowa o „wytworach hutniczych walcowanych oraz niektórych wyrobach metalowych", względnie o „związku eksportowym polskich hut żelaznych, Spółka z ogr. odpow. w Warszawie", należy odpowiednio rozumieć — „obrabiarki do metali i drzewa" względnie „Związek Eksportowy Przemysłu Metalowego Przetwórczego, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie".

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

392.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 listopada 1927 r.

w sprawie przepisów wykonawczych do rozporządzenia z dnia 10 sierpnia 1927 r. o zwrocie cła przy wywozie kapeluszy i stożków.

Na zasadzie § 5 rozporządzenia Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 10 sierpnia 1927 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie kapeluszy i stożków (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 650) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do wywozu zagranicę za zwrotem cła dopuszczone są wytwarzane w kraju kapelusze wełniane (wojłokowe) barwione i stożki barwione do wyrobu kapeluszy wełnianych (wojłokowych).

§ 2. Do dokonywania odprawy celnej przy wywozie wymienionych w poprzednim paragrafie kapeluszy i stożków oraz do wystawiania kwitów wywozowych i przyjmowania tych kwitów przy uiszczaniu cła (a nie ubocznych należności celnych) upoważnia się urzędy celne w Bielsku, Grajewie. Łodzi, Krakowie i Warszawie.

§ 3. Przy odprawie celnej wywożonych za zwrotem cła kapeluszy i stożków, jako też wystawianiu i przyjmowaniu kwitów wywozowych nale-

ży stosować się do zasad, ustalonych w §§ 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 i 10 przepisów wykonawczych Ministra Skarbu z dnia 30 lipca 1927 r. do rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 1 lipca 1927 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie wytworów hutniczych walcowanych oraz niektórych wyrobów metalowych (Dz. Urz. Min. Skarbu z 1927 r. Nr. 24, poz. 260).

§ 4. Tak powołane wyżej przepisy wykonawcze z dnia 30 lipca 1927 r., jak i wzór zaświadczenia eksportowego, dołączonego do tych przepisów, w odniesieniu do niniejszego rozporządzenia ulegają zmianie o tyle, że tam, gdzie jest mowa o „wytworach hutniczych walcowanych oraz niektórych wyrobach metalowych", względnie o „związku eksportowym polskich hut żelaznych, Spółka z ogr. odpow. w Warszawie", należy odpowiednio rozumieć — „kapelusze wełniane i stożki wełniane", względnie „związek eksporterów przemysłu włókienniczego, spółdzielnia z ograniczoną odpowiedzialnością w Bielsku" lub „Związek eksportowy polskiego przemysłu włókienniczego w Łodzi".

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

(Mon. Pol. z dnia 7 grudnia 1927 r. Nr. 280, poz. 769).

393.

OBWIESZCZENIE

Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu.

z dnia 26 listopada 1927 r.

o związkach eksportowych, uprawnionych do wydawania zaświadczeń w myśl § 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 10 października 1927 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie barwników.

W wykonaniu § 4 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 10 października 1927 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie barwników (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 820) podaje się do wiadomości, że do wystawiania zaświadczeń, zgodnie z postanowieniami § 2 wzmiankowanego rozporządzenia, zostaje upoważniona „Sekcja Eksportowa przy Związku Przemysłu Chemicznego Rzeczypospolitej Polskiej" w Warszawie.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *E. Kwiatkowski.*

(Mon. Pol. z dnia 10 grudnia 1927 r. Nr. 282, poz. 776).

Sprawy walutowe.

394.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 listopada 1927 r.

w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota.

Na podstawie art. 16 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) zarządzam co następuje:

§ 1. Wartość jednego grama czystego złota będzie ogłaszana w formie obwieszczeń Ministra Skarbu w Monitorze Polskim z końcem każdego miesiąca na miesiąc następny.

W razie zmiany wartości jednego grama czystego złota w ciągu miesiąca, wartość ta będzie ustalona oddzielnem obwieszczeniem.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 10 grudnia 1927 roku Nr. 109, poz. 932).

395.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 listopada 1927 r.

w sprawie wycofania z obiegu biletów zdawkowych wartości 2 złotych.

Na podstawie art. 19 i 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) zarządzam co następuje:

§ 1. Bilety zdawkowe wartości 2 złotych z datą 1 maja 1925 r. tracą moc prawnego środka płatniczego z dniem 31 marca 1928 r.

Poczynając od dnia 1 kwietnia 1928 r. do dnia 31 marca 1930 r. powyższe bilety zdawkowe będą wymieniane na monety oraz bilety Banku Polskiego w centralnej kasie państwowej, kasach skarbowych oraz oddziałach Banku Polskiego. Po dniu 1 kwietnia 1930 r. ustaje obowiązek wymiany tych biletów.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 10 grudnia 1927 roku Nr. 109, poz. 933).

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

396.

OKÓLNIK L. D. VII. 1886/2.

Specjalny fundusz państwowy na bezprocentowe zaliczki na uposażenie.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydjum Rady Ministrów, wszystkich Ministerstw, Najwyższego Trybunału Administracyjnego, Najwyższej Izby Kontroli i Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Nawiązując do okólnika z dn. 22 października 1927 r. L. D. VII. 3147/2 oraz zmieniając okólnik z dn. 12 lutego 1924 r. L. GUK. 289/WAK, uzupełniony okólnikiem z dn. 31 października 1924 r. L. 3646/DB/1, Ministerstwo Skarbu zarządza w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli stosownie do p. XIV okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dn. 21 stycznia 1924 r. Nr. 544 o bezprocentowych zaliczkach na uposażenie, co następuje:

1) Bezprocentowe zaliczki na uposażenie, przyznawane funkcjonarjuszom państwowym na zasadzie art. 15 ustawy z dn. 9 października 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 116, poz. 924) oraz par. 1 art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 134, poz. 1107) jakoteż, w myśl postanowień wspomnianego wyżej okólnika Prezydjum Rady Ministrów, zmienionego częściowo okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dn. 31 października 1924 r. L. 3646/DB/1, będą wypłacane ze specjalnego funduszu pod nazwą „Fundusz zaliczek na uposażenie", opartego na zasadach obrotowości (punkt 6 nin. okólnika).

2) Fundusz zaliczek na uposażenie będzie tworzony stopniowo w ciągu 12 miesięcy do dyspozycji poszczególnych władz centralnych w Centralnej Kasie Państwowej z kredytu, wprowadzonego do budżetu zwyczajnego Ministerstwa Skarbu na r. 1927/28 dz. 5 par. 38 uchwałą Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1927 r.

3) Rozdział sum między poszczególne władze centralne oraz przelew odnośnych sum z kredytu na fundusz zaliczek na uposażenie, tworzony *na rachunku sum funduszów specjalnych* w Centralnej Kasie Państwowej do dyspozycji poszczególnych władz centralnych, zarządzi Ministerstwo Skarbu.

Dalszy podział funduszu między poszczególne władze niższych instancyj i przelew odnośnych sum z Centralnej Kasy Państwowej do właściwych terytorjalnie kas skarbowych do dyspozycji tychże władz zarządzą władze centralne zapomocą asygnacyj „na przelew".

4) Wypłatę poszczególnym funkcjonarjuszom zaliczek na uposażenie zarządzać będzie odnośna władza asygnująca z funduszu zapomocą asygnacyj, wystawianych zgodnie z postanowieniami Przepisów rachunkowo-kasowych (Monitor Polski Nr. 285 z r. 1921), analogicznie, *jak wypłaty sum budżetowych.*

5) Ewidencję funduszu zaliczek na uposażenie powinny władze prowadzić w księdze funduszów specjalnych, przewidzianych w par. 72 przep. rach. kas. według wzoru Nr. 34 do par. par. 172 i 173 Instr. dla kas skarb. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 45, poz. 565 i Nr. 46 z 1921) na osobnem koncie p. t. „Fundusz zaliczkowy na uposażenie".

Z konta tego oprócz zaliczek na uposażenie, *nie mogą być asygnowane żadne inne wydatki.*

6) Zwroty zaliczek na uposażenie, wypłaconych z funduszu zaliczek na uposażenie, utworzonego na zasadzie niniejszego okólnika, mają być wpłacane względnie przelewane do właściwych kas skarbowych (Centralnej Kasy Państwowej) *na wznowienie tego funduszu do dyspozycji tej władzy, która zaliczkę asygnowała.*

W tym celu deklaracje na zwroty (potrącenia) zaliczek powinny wskazywać nazwę władzy, która zaliczkę asygnowała, oraz nazwę kasy skarbowej, w której fundusz ma być wznowiony.

Okresy budżetowe nie odgrywają przy tem wznowieniu żadnej roli.

7) Zwroty zaliczek na uposażenie, wypłaconych z rachunków bieżących względnie bezpośrednio z sum obrotowych na zasadzie okólnika z dn. 12/II 1924 r. L. GUK. 289/WAK, mają być wpłacane względnie przelewane na zasadach dotychczasowych na wyrównanie sum obrotowych aż do zupełnego wyrównania tych sum.

8) Dla odróżnienia zwrotów (potrąceń) zaliczek, wypłaconych z funduszu, utworzonego na zasadzie okólnika z dnia 12/II 1924 r. L. GUK. 289/WAK, od zwrotów (potrąceń) zaliczek, wypłaconych z funduszu, utworzonego na zasadzie niniejszego okólnika, należy zarządzić, aby zwroty zaliczek, udzielonych z nowoutworzonego funduszu. były wykazywane *w osobnej kolumnie list płatniczych i wpłacane* (przelewane) *przy osobnych deklaracjach.*

Obowiązek takiego podziału zaliczek ustanie automatycznie z chwilą zupełnego potrącenia względnie spłaty zaliczek wypłaconych z funduszu zaliczkowego, utworzonego na zasadach okólnika z dn. 12/II 1924 r. L. GUK. 289/WAK.

9) Fundusz zaliczek na uposażenie (p. 1), po całkowitem utworzeniu go w myśl p. 2 niniejszego okólnika, nie będzie zwiększany przez Ministerstwo Skarbu, lecz będzie stanowił fundusz stały, a dysponowanie tym funduszem przez poszczególne władze będzie ograniczone wysokością sum, jakie będą znajdowały się w danym czasie na rachunku tego funduszu bez względu na okresy budżetowe. Zatem w interesie władz leży, aby zarówno ewidencja tego funduszu, jako też potrącenia zwrotów, przeznaczone na wznowienia funduszu, były prowadzone systematycznie i jaknajdokładniej.

W razie umorzenia zaliczek, z powodu ich nieściągalności, powinna władza właściwa przelać odnośne sumy z kredytów na uposażenie własnego budżetu na wznowienie funduszu zaliczek na uposażenie z zachowaniem warunków, przewidzianych w okólniku Ministerstwa Skarbu z dn. 21 listopada 1923 r. L. 1220/DB/8.

10) Obroty sum funduszu zaliczek na uposażenie, powinny wszystkie władze, dysponujące tym funduszem, wyodrębniać w sprawozdaniach i zamknięciach rachunkowych, przewidzianych w par.

par. 78 i 79 Przep. rach. kas. w brzmieniu rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dn. 25 kwietnia 1927 r. L. D. K. 1182/WAK (Monitor Polski Nr. 115, poz. 294).

11) Całkowita pozostałość na rachunkach bieżących na kontach p. t. „fundusz zaliczkowy", wprowadzonych okólnikiem z dn. 12 lutego 1924 r. L. GUK. 289/WAK, powinna być przelana niezwłocznie w trybie, wskazanym w tymże okólniku, na wyrównanie sum obrotowych. Konta te należy zamknąć.

Kasy Skarbowe (Centralna Kasa Państwowa) otrzymują równocześnie przypomnienie, aby nie dokonywały *żadnych wypłat z wspomnianych kont.*

12) Ogólne pozostałości niespłaconych zaliczek na uposażenie, udzielonych z funduszu zaliczek na uposażenie, utworzonego na zasadzie niniejszego okólnika, wraz z pozostałością gotówkową na rachunku tego funduszu z końcem okresu budżetowego, powinny być zgodne z ogólną sumą, jaką przeleje Ministerstwo Skarbu poszczególnym władzom centralnym w myśl p. 3 niniejszego okólnika.

Dopilnowanie tej zgodności przy sposobności sporządzania zamknięć rachunkowych (p. 10) należy do obowiązków władz centralnych.

13) W razie przejścia funkcjonarjusza z okręgu jednej władzy asygnującej zaliczki do okręgu innej władzy asygnującej, ta ostatnia władza, po otrzymaniu wykazu zadłużenia odnośnego funkcjonarjusza, jest obowiązana przelać zapomocą asygnacji „na przelew" ze swego funduszu zaliczek na uposażenie pozostałość niespłaconej zaliczki na wznowienie funduszu zaliczek na uposażenie tej władzy, która asygnowała zaliczkę, uznając równocześnie przelaną sumę jako nowoudzieloną zaliczkę interesowanemu funkcjonarjuszowi.

14) Okólnik niniejszy wchodzi w życie od 1 grudnia 1927 r.

Podsekretarz Stanu:

(—) *Grodyński.*

Drukarnia Państwowa Nr. 39224. 19.XII.27. 6.000.